

De heer voorzitter

Dames en Heren Collega's,

De griffier heeft mij een verontschuldiging gestuurd, mij vragende om u mede te delen dat hij tot zijn spijt om familiale redenen niet kan aanwezig zijn. Overeenkomstig de ter zake geldende regeling zal Dirk De Muynck, bestuursdirecteur, waarnemend griffier zijn vandaag. Wij begroeten de heer De Muynck in zijn functie van waarnemend griffier en ik ben hem ook erkentelijk dat hij mij hoffelijkheidshalve voor de zitting nog eens komen groeten is daaromtrent.

Artikel 11 van ons reglement handelt over de quaestoren. In fine wordt gezegd : "Zij wijzen de raadsleden hun plaats in de raadszaal toe en houden toezicht over alles wat verband houdt..." Het is een interessant en mooi artikel, zoals heel het reglement.

Historische en andere gronden, zonder enige bijklank van partijdige aard, hebben de quaestoren ertoe gebracht - onder impuls van de voorzitter, in het bureau, waar ze allen samen deel van uitmaken - de plaatsen in de raadszaal te herschikken.

Ik dank de quaestoren voor die inspanning.

Ik dank eerst en vooral Emiel Otte die, als oudste quaestor en als anciënniteitsvoorzitter op de installatievergadering van 20 oktober 2000, bewezen heeft dat hij dit soort problemen met menselijke en tegelijk met zeer efficiënte hand kan besturen.

Ik ben hem daarvoor dankbaar, samen met zijn jongere collega Jo De Loor, die wellicht soms met hem van mening zal verschild hebben, maar ze zijn toch uiteindelijk volledig akkoord gekomen.

Emiel Otte schetst zich als iemand die bekommerd is om het geheel van de vergadering en hij heeft mij daarin al zeer veel gesteund.

Dat hij daarstraks zijn spijt heeft uitgedrukt tegenover mij dat hij er niet op tijd aan gedacht had om te zorgen voor 84 chocolade sinterklaasjes op uw plaats, is typisch.

Ik heb dan gezegd : "Ach, ze krijgen hun nieuwe plaatsen voor hun sinterklaas."

Gelach

Ik dank ook de fracties, en in het bijzonder de fractieleiders, voor hun begrip in verband met de nieuwe indeling. In het bijzonder breng ik hulde aan de fracties die werkelijk nogal verschoven zijn, met name de Christelijke Volkspartij in het bijzonder. Ik heb vastgesteld hoezeer men ook kan meewerken in een situatie die niet altijd eenvoudig is, maar dat is mij al dikwijls opgevallen.

Dit is trouwens de reden waarom op het laatste voorstel van de CVP-fractie is ingegaan om toch nog een amendement aan te brengen op de plaatsing. In dat verband ben ik de twee leden van VU&ID zeer dankbaar en ik ben ervan overtuigd dat ze zich zullen langs alle zijden weten te demarkeren op hun nieuwe plaatsen, zoals ik op 20 oktober trouwens al gezegd heb.

We zijn dus gezeten en iedereen kent zijn plaats.

CULTUUR

De heer voorzitter

Ik zou vandaag het hele cultuurdebat, zoals afgesproken met gedeputeerde Van Der Meiren, willen ter hand nemen. We gaan proberen het hele cultuurdebat af te werken.

Dat moet niet opgejaagd gebeuren, maar wel efficiënt.

Ik heb trouwens al dikwijls gezegd – en dat geldt ook in verband met de plaatsen – dat de hardheid, inhoudelijk, van het debat voor mij zonder grenzen mag zijn, maar dat de formele menselijke hoffelijkheid van het debat ook zonder grenzen moet zijn. Dat is ongeveer de betekenis van een provincieraadsvergadering.

DEBATTEN

De heer Beke

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Met mijn tussenkomst wil ik vooral een algemeen pleidooi houden voor Oost-Vlaanderen als dé Vlaamse culturele provincie.

Wij streven naar een maximale zelfontplooiing en zelfbestemming van elke burger.

Ontwikkeld, bevrijd onafhankelijk denkend en handelend, maar functionerend in maatschappelijke verbanden.

Opvoeding, onderwijs, maar ook cultuur zijn een weg naar die uiteindelijke doelstelling.

Wat is – wat kan – de bijdrage daartoe zijn van kunst en cultuur ?

Kan, hoe kan en is het wenselijk dat een intermediair bestuur, de provincie, daartoe een rol speelt en dus een opdracht vervult ? En welke ?

Dat zijn enkele vragen die wij ons kunnen stellen.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, vooraleer deze vragen zinvol te kunnen beantwoorden, moeten wij even aandacht besteden aan het maatschappelijk gegeven "middenveld". Dit is een wat archaïsche uitdrukking voor een netwerk van dynamische organisatorische bewegingen, groepen, instellingen en organisaties die zich bewegen tussen het individu en de bovenstructuur, inzonderheid de overheid.

Zij heeft tot doelstelling het individu, de burger in zijn maatschappelijke context te helpen functioneren en hem meer invloed te geven.

Het is niet de bedoeling hier dieper op in te gaan. Ik bedoel daarmee dat ik het nu niet zal hebben over de taak, de rol en de respectievelijke plaats van het middenveld en de overheid in ons democratisch bestel.

Gegroeid vanuit ideologische belangenverdediging is dit middenveld geleidelijk opengegaan en zich gaan openstellen voor de maatschappelijke verscheidenheid.

Het verenigingsleven in zijn brede betekenis – elke club, elke vereniging behoort tot het verenigingsleven - en zijn hedendaagse invulling verhoogt de maatschappelijke verantwoordelijkheid.

Dit is duidelijk een stelling van VUB-socioloog en professor Marc Elchardus.

Er worden vandaag hoge verwachtingen gesteld aan dat middenveld.

Ik noem er enkele :

- emancipatie, dus helpen bijdragen tot de emancipatie ;
- helpen bij de inburgering ;
- de actieve maatschappelijke participatie bevorderen ;
- het versterken van het sociaal weefsel ;
- de samenwerking bevorderen ;
- burgerschapsvorming, en andere...

Taken die vervuld werden door het gezin – vooral in het verleden - en de familie, laat het ons noemen de markt, de bedrijven, de overheid, maar waarbij het belang van het gezin en de familie zijn verminderd.

Het onderzoek van professor Elchardus naar de rol van het verenigingsleven geeft een aantal interessante resultaten.

Naarmate er een participatie was in de jeugdijaren, en later ook nog als volwassene, aan dat verenigingsleven, verhoogt de solidariteit en de maatschappelijke verantwoordelijkheid bij deze mensen.

Zij zijn minder individualistisch, minder autoritair, verdraagzamer en politiek minder machteloos. Zij hebben ook meer veiligheidsgevoel, meer respect voor de democratie. Zij zijn minder maatschappelijk geïsoleerd en hebben een grotere maatschappelijke betrokkenheid.

Dit zijn slechts enkele conclusies.

Op weg naar de maximale zelfontplooiing heeft het individu confrontatie, contacten met anderen nodig.

Professor Elchardus stelt vast dat naarmate meer televisie wordt gekeken, er meer wordt "gesurft", de hoger genoemde waarden in verdrukking komen.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, kunst- en cultuurbeleving zijn bij uitstek het middel tot confrontatie, schepping, uiting, ontwikkeling, engagement, enz...

De provincie is als intermediair bestuur ideaal geplaatst om hiertoe een belangrijke en specifieke rol te vervullen.

Zij is meer dan welk ander bestuur goed uitgerust om de "missie van het middenveld" mee te helpen realiseren.

Laat ons dus met grote zorg het provinciaal cultuurbeleid benaderen, maar wel met een open vizier en met een kritische geest.

De provincie Oost-Vlaanderen besteedt ruim 700 000 000 BEF aan cultuur. Dat is ongeveer 11 % van de totale uitgaven.

De activiteitsvelden zijn verscheiden : taal- en letterkunde, bibliotheekwezen, podiumkunsten, muziek, beeldende kunsten, vormgeving en film, geschiedenis en archief, volksontwikkeling, culturele projecten en publicaties, ondersteuning van het gemeentelijk cultureel werk, culturele uitwisselingen, het Provinciaal Centrum voor Kunst en Cultuur – het Caermersklooster - en onze provinciale musea en ten slotte onze cultuurprijzen.

Het provinciebeleid is vooral ondersteunend door middel van subsidiëring. Het dient hierbij opgemerkt dat wij ook hierin een verplichte Vlaamse overheidsfactuur betalen van meer dan 120 000 000 BEF, alleen al voor het bibliotheek- en theaterdecreet.

Vooral met het Caermersklooster en in het museumwezen specificeert de provincie zich meer met eigen initiatieven.

Een derde vorm van ondersteuning vinden we terug in de logistiek, zie de uitleendienst, studiedagen, infrastructuur en andere.

Samenvattend kunnen wij dus stellen dat de provincie een ondersteunend en stimulerend beleid voert en op enkele terreinen eigen initiatieven ontwikkelt.

Het resultaat is positief en wordt gedragen door een beleidsvisie en kan rekenen op een duidelijk engagement van een cultuurgedeputeerde.

Bouwen wij zo verder ? Dat is een keuze. Of is het belangrijk ook andere wegen te bewandelen ?

De uitdagingen zijn er, met name :

- de maatschappelijke evoluties ;
- het zich wijzigende middenveld ;
- de Vlaamse overheid die haar cultuurbeleid voert en nieuwe accenten legt ;
- de provincies die als intermediaire besturen op zoek gaan naar kerntaken en naar specificiteit. Hun rol op het culturele terrein moeten ze naar mijn mening zeker versterken ;
- de groeiende uitstraling van de Vlaamse culturele hoofdstad Gent, die ook onze provinciehoofdstad is.

Dit zijn slechts enkele van de vele nieuwe uitdagingen.

Kan ons huidig provinciaal kunst- en cultuurbeleid hierop een antwoord geven ? Met andere woorden : is het wenselijk dat de provincie zich sterker uit op het cultuurterrein ? Zo ja, hoe ? Met welke middelen en hoe specifiek ? Hoe kunnen wij ons als provincie voldoende profileren en herkenbaar blijven, zijn en zelfs nog meer worden voor de burger ?

We zullen dus keuzes moeten maken.

In het kerntakendebat moeten wij het ook durven hebben over bevoegdheidsherverdelingen, ook met de Vlaamse gemeenschap, ook met het lokale bestuur.

Volksontwikkeling, culturele centra, museaal beleid, niet-professionele podiumkunsten, beeldende kunst en muziekbeleving komen naar mijn mening in aanmerking als provinciale beleidsdomeinen, dit naast de eigen initiatieven zijnde het Caermersklooster en de schitterende realisatie van onze historische archeologische museumsite.

Misschien kunnen wij dit laatste uitbreiden met de site van de Sint-Baafsabdij en aldus een groot historisch archeologisch totaalproject realiseren dat heel specifiek zou zijn voor onze provincie.

Het Caermersklooster als volwaardig Provinciaal Centrum van Kunst en Cultuur in samenwerking met de bovenlokale Oost-Vlaamse culturele centra kan bijdragen tot een grotere uitstraling.

Het ondersteunend studiebeleid moet naar mijn mening meer onderscheid maken tussen het lokale en het intermediaire. Verenigingsleven moet in eerste instantie lokaal ondersteund worden, maar provinciaal in haar professionele omkadering en begeleiding.

Wij moeten durven oriënteren en durven andere keuzes te maken en accenten te verleggen. Onze middelen zijn beperkt maar ze kunnen doeltreffend worden ingezet.

Het is niet verkeerd om de input en output van effecten te meten, alsook de doeltreffendheid van onze inspanningen.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, het volksontwikkelingswerk dreigt het slachtoffer te worden van onuitvoerbare decreten, maar ook op het provinciaal vlak worden ze met wat ik zou moeten noemen kommaneukenij geconfronteerd.

Hier wil ik pleiten voor een nieuwe aanpak.

DEBATTEN

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, het Europees Forum voor Muziek, Dans en Beeldcultuur is een uitdaging die onze provincie moet aangaan. Het is geen Gents project. Het is een Vlaams project in Gent, onze hoofdstad, waaraan uiteraard de stad Gent, maar ook de provincie uitgenodigd worden te participeren.

U begrijpt toch, met alle respect, dat zulk project met grote internationale uitstraling niet in Lotenhulle of op een andere plaats kan worden gebouwd, maar dat dit dient te gebeuren op een locatie met grote culturele uitstraling.

De provincie mag daarin niet ontbreken. Ze kan dit forum best gebruiken om zichzelf cultureel sterker te profileren.

Waarom onze diensten van Cultuur en Toerisme er niet in onderbrengen, gezien de grote belangstelling die het zal krijgen, ook op internationaal vlak ?

Voorwaarde is evenwel dat het betaalbaar moet blijven en dat er duidelijke afspraken worden gemaakt. Het mag ons niet storten in onuitzichtelijke avonturen.

Misschien kan de provincie er ook op een andere wijze aan participeren. Daar moeten we eens over nadenken.

Feit is dat wanneer de provincie afwezig blijft het hele project weliswaar onzeker kan worden en aan ons zou kunnen voorbij gaan. En laat dit ook geen aanleiding geven tot compensatiepolitiek.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, ik pleit wat dat betreft voor een globaal cultureel plan en project voor onze provincie. En er worden al heel wat inspanningen gedaan, maar laat ons daar nog eens verder over nadenken. Laat ons inventief zijn en uit ons eigen keurslijf stappen, gedreven door onze eigen dynamiek en creativiteit. Laat ons een vernieuwende maar vooral specifiek provinciaal kunst- en cultuurbeleid uittekenen en daardoor een bijdrage leveren aan de verdere ontplooiing van onze burgers en laat ons van Oost-Vlaanderen een vooraanstaande cultuurprovincie maken.

Dank u.

De heer voorzitter

Mijnheer de Fractieleider,

Het is een geluk dat mijn voorganger, Jan De Crem, u niet gehoord heeft, want hij zou herinneren aan de prachtige uitspraak die ooit door iemand van betwiste opvattingen in de streek werd gezegd, vele decennia geleden, toen het over de vervlaamsing van de Gentse universiteit ging : Les intellectuelles de Zoutenaai en de Lotenhulle.

U sprak toch over Lotenhulle, niet ?

Pas op met de discriminatie, want u hebt historische voorgangers die de vervlaamsing van de universiteit bevochten en ik weet dat dat toch niet uw stijl zou zijn.

De heer Gillis

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het leuke aan de begrotingstussenkomsten over de sectoren Kunst en Cultuur is dat de grenzen tussen meerderheid en oppositie worden opgeheven. De democratische oppositie kan zich immers meestal voor 95 % terugvinden in het gevoerde beleid en de meerderheid kan zich meestal wel terugvinden in de kritische noten en waarschuwingen die er worden uitgesproken.

Vandaag zal dit waarschijnlijk niet anders zijn.

Excuseer mij, Mijnheer de Voorzitter, maar ik zit een beetje gewrongen op mijn nieuwe plaats.

De heer voorzitter

Let op, Mijnheer Gillis, want de eerste ondervoorzitter zegt mij dat u die plaats zelf gekozen hebt, maar na enige opmeting.

Gelach

Gelukkig heb ik hier meer plaats.

De heer Gillis

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, zonder een academische discours te willen afsteken, zouden we vanuit de Agalev-fractie toch een aantal principes naar voor willen schuiven die we graag binnen enkele maanden in de beleidsnota van de deputatie hadden teruggevonden.

Ten eerste zou men maximaal aan drempelverlagende initiatieven inzake cultuurbeleving moeten meewerken of er zelf opzetten.

Ondanks alle subsidiestromen van verschillende instanties moeten we vaststellen dat voor een groot deel van de bevolking cultuurbeleving nog altijd niet haalbaar is wegens gewoon te duur.

In verschillende armoederapporten wordt dan ook terecht gesteld – en er is vandaag nog één uitgekomen – dat culturele armoede een veel grotere uitsluiting bewerkt dan de economische armoede. Voor wie van een bestaansminimum moet leven, is een gezinsbezoek aan bijvoorbeeld de film, toch de kunstvorm met de laagste drempel, een onhaalbare kaart. En wie zou ontkennen dat bijvoorbeeld een gezamenlijk circusbezoek nogal wat spanningen in een gezin kan voorkomen of op zijn minst kan kanaliseren. Hoe paternalistisch het ook lijkt, voel ik wel iets voor de idee van cultuurcheques voor degenen die moeten rondkomen van het bestaansminimum. Misschien zouden we zelfs in eigen provinciaal huis de maaltijdcheques eens kunnen vervangen door cultuurcheques voor ballet, concert, circus, theater, poppenkast, enz...

Drempelverlagende initiatieven zijn echter niet alleen financieel. De gedeputeerde voor financiën kan dus gerust zijn.

Even drempelverlagend zou bijvoorbeeld een initiatief zijn om het door de provincie in de loop der jaren opgekocht kunstpatrimonium in te schakelen in het kunst-uitleensysteem "Kunst in Huis". In Limburg is zoiets al een paar jaar bezig en dit naar ieders tevredenheid.

Ten tweede zou men initiatieven kunnen nemen naar andere bestuursinstanties om tot een taakdiversifiëring te komen met deze besturen. Zowel voor wat betreft de instellingen voor openbaar nut, het podiumdecreet, het bibliotheekdecreet, de tussenkomsten in restauratiedossiers en monumentenzorg, enz... is er telkens sprake van een soort drietrapsraket – gemeente, provincie, gewest – inzake betoelaging.

Dit heeft niet alleen tot gevolg dat er vaak een driedubbele administratieve lijdensweg moet worden afgelegd, maar bovendien schept dit volop onduidelijkheid over wie, op welk niveau, voor welk soort cultuurbeleid verantwoordelijk is.

En dan hebben we het nog niet over de logge bestuursraden die daar vaak het gevolg van zijn.

In het kader van de hertekening van het binnenlands bestuur en de herpositionering van de provincies lijkt mij dit dan ook een terrein waar nogal wat administratief saneringswerk moet in gebeuren.

Ten derde moet men ook oog hebben voor de noodzaak aan meer flexibiliteit in het cultuuraanbod.

Ondanks een enorm publiekspotentieel – gepensioneerden, huisvrouwen en huismannen, werklozen, mensen die in ploegen werken, loopbaanonderbrekers, enz... - valt er op cultuurgebied vóór 20.00 uur weinig te beleven. Als we echter het succes bekijken van de schaarse lunchconcerten, theaternmiddagen, of de zondagse matineevoorstellingen bestaat er is hier zeker een markt voor.

Als we zien dat musea eraan denken om nocturnes te organiseren waarom zouden andere culturele actoren dan niet het daglicht opzoeken ?

Ten vierde, en tot slot, moet men de herverdelingsrol die de provincies kunnen spelen in de discussie rond het prijskaartje dat aan de culturele centrumfunctie van een stad hangt actiever opnemen. Juist deze centrumfunctie en het veel te zware prijskaartje dat vaak alleen moet worden gedragen is voor velen immers nog steeds een argument om te pleiten voor stads- en streekgewesten.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, sta mij toe om een aantal zaken uit de voorliggende begroting en van het door de provincie gevoerde beleid van naderbij te bekijken.

Als eerste punt wil ik het hebben over de overdrachten.

Een groot deel van de algemene begroting bestaat uit overdrachten. En als er één sector is waar de overdrachten de pan uitswingen, dan is het wel in de sector Kunst en Cultuur. En dat is maar goed ook, want onze provinciale steun – soms bescheiden, soms minder bescheiden – zorgt ervoor dat het culturele leven in onze provincie inderdaad "swingt".

DEBATTEN

Vele organisaties zouden zonder de provinciale steun gedoemd zijn om ofwel met de bedelnap rond te gaan, ofwel de activiteiten terug te schroeven. Vele organisaties beschouwen de provinciale steun echter als vanzelfsprekend. Andere beseffen terdege hun "geluk". Zo was ik als provincieraadslid aangenaam verrast om in het driemaandelijks tijdschrift van de vzw De Verenigde Cultuurfabrieken in Gent, ook gekend als De Rode Pomp, volgende passage aan te treffen :

"Eerst en vooral is dit tweede groot buitenlands project mede mogelijk geworden door de morele en financiële steun van onze geliefde provincie Oost-Vlaanderen. Ja, Beste Mensen, de provincie Oost-Vlaanderen houdt van De Rode Pomp en het is wederkerig. Dank u wel, Beste Mensen van de Culturele Dienst van de provincie Oost-Vlaanderen, en dank u wel, Geachte Leden van de Provincieraad."

Het feit alleen al dat ze de provincieraad die de kredieten stemt, bedanken in plaats van de deputatie zou ons ertoe moeten verleiden om hen meer dan de huidige 50 000 BEF per jaar te geven.

Sommige andere organisaties en initiatieven zijn echter overgewaardeerd.

Verschillende krijgen sinds jaar en dag eenzelfde bedrag, maar een her-ijking dringt zich volgens mij op. Het culturele landschap staat immers niet stil. En gezien de schaarste van de middelen dringen keuzes zich op willen we nieuwe initiatieven een kans kunnen geven.

Nogal wat geld wordt gegeven aan instanties en organisaties die niet alleen reeds ruim door andere overheden worden ondersteund, maar die bovendien ook gemakkelijk andere inkomstenbronnen kunnen aanboren. Ik denk hier bijvoorbeeld aan sponsoring.

Ik denk dat onze provinciale middelen beter zouden worden geöriënteerd naar die initiatieven waar 500 000 BEF per jaar meer of minder het verschil uitmaken tussen verzuipen, spartelen of zwemmen. Nu is het immers al te dikwijls zo dat we pas met steun over de brug komen als de moeilijkste jaren – dus toen onze steun het meest welkom zou zijn geweest – voorbij zijn.

Ook lijkt het mij aangewezen om een aantal organisaties die nu projectmatig door de provincie worden ondersteund voortaan een structurele nominatim betoelaging te geven zodat ze op termijn kunnen doorgroeien naar nationale subsidiëring.

Het juist inschatten waar we tussenkomen, en waar niet, is vaak moeilijk en zeker bij nieuwe initiatieven riskant. Agalev verwacht echter noch nu, noch in de toekomst inzake cultuur een risicoloos beleid dat enkel op zeker speelt. Dit kan gewoon niet in deze sector.

Zich vergissen is dan ook geen schande en dit zal ook niemand van onze fractie de deputatie ten kwade duiden.

Het is misschien wat bizar om dit te berde te brengen, maar aan onze overdrachten in de culturele sector kunnen we ook een luik promotie voor het provinciebestuur koppelen.

In vele subsidiereglementen staat nu de "eis" dat men in ruil voor de provinciale subsidie in alle publicaties hetzij het provinciaal logo moet afdrukken, hetzij de provincie als subsidiant moet vermelden. Dit is in feite een gedateerde aanpak.

Zonder al te veel eisen te willen stellen aan verenigingen in ruil voor subsidies kunnen we hier heel wat creatiever zijn. De meeste verenigingen hebben tegenwoordig een website. Het is zelfs zo dat rond culturele projecten zelfs afzonderlijk websites worden ontworpen. Onze eigen retrospectieve rond Peter Greenaway of het nu lopende project "Mijn engel moet nog komen" zijn daar voorbeelden van.

Waarom niet gewoon in onze subsidiereglementen voorzien dat men een link naar de provinciale website moet voorzien. Het kost geen geld, vergt vijf minuten werk en het promotioneel rendement voor de provincie is veel groter want er is rechtstreeks contact tussen de geïnteresseerde en het provinciebestuur.

PROVINCIAAL ARCHIEF

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, op de valreep werd inzake de huisvesting van het provinciaal archief door de vorige provincieraad een beslissing genomen.

Na jarenlang ronddolen, verschillende verhuizingen en vooral regelmatig ergens in de weg te hebben gestaan, is er eindelijk zicht op een definitieve huisvesting, zodat het eindelijk gebruiksvriendelijk kan worden ontsloten, althans wat het levend en het semi-statisch archief betreft.

Voor het statisch archief is het gebouw in de Pelikaanstraat te klein. Dit statisch archief zal dus noodgedwongen in slechte omstandigheden in de rijksarchieven van onder andere Beveren-Waas moeten blijven liggen.

De overname van archieven van andere instanties en verenigingen vreemd aan het provinciebestuur, hoe gewenst ook - en collega Liebaut zijn pleidooi terzake geniet bij voorbaat mijn steun - is materieel gewoon onmogelijk.

De forza historica in de deputatie en de kennis en kunde van onze diensten zijn voor mij een garantie dat het provinciaal archief op een voorbeeldige wijze zal worden geïntinventariseerd en ontsloten met gebruikmaking van de aangepaste informatica en bestandenbeheer, en dat het consulteren van de inventaris een vaste link van onze provinciale website zal worden en dan nog wel zo gebruiksvriendelijk mogelijk.

Niets is immers zo ergerlijk voor een onderzoeker als bijvoorbeeld de webpagina van een rijksarchief waarop men wel vindt dat over fonds x een inventaris werd uitgegeven in het jaar y, dat die inventaris 212 bladzijden dik is en dat de inventaris op rek zes bovenaan links staat, maar waarbij men over de inhoud van de inventaris in het ongewisse blijft.

Dat het anders kan, bewijst bijvoorbeeld de website van het Oostenrijks Staatsarchief.

Hopelijk gaat ook ons provinciaal archief qua geïnternationaliseerde ontsluiting daar nog een stap verder in.

NTG

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, het is een vaste gewoonte dat ik hier elk jaar op terug kom, want het is en blijft een zorgkind.

Na de gelukkige kentering tegenover vroeger voor wat betreft het bezoekersaantal moeten we dit jaar vaststellen dat er financieel toch heel wat is misgelopen.

Gezien de tussenkomst van collega De Loor zal ik het financiële aspect aan hem overlaten en mij tot een algemene bedenking beperken, namelijk dat vaststelling dat het NTG - maar dat geldt ook voor andere culturele organisaties - het de vertegenwoordigers van de verschillende openbare besturen niet gemakkelijk maakt.

Ofwel volgen deze "politiekers", want zo worden ze in de wandelgangen genoemd, actief op alles, doen ze vanuit hun positie in de beheerraad een aantal steekproefgewijze controles, wensen ze over alles geraadpleegd te worden, enz... en dan krijgen ze het verwijt dat ze een keizer-kostmentaliteit hebben, dat ze als droge boekhouders het verheven artistieke in de weg staan, enz...

Ofwel schenken de "politiekers" vertrouwen aan mensen en instanties die ze daarvoor in dienst hebben genomen of waar ze dienstcontracten mee hebben afgesloten. Ik denk hier aan revisorenkantoren. Wordt dit vertrouwen echter misbruikt, dan zijn het wel de politiekers die het gevoerde beleid, de artistieke budgetoverschrijdingen mogen gaan uitleggen. Dan opeens is het de beheerraad die verantwoordelijk is. Dit is naar de vertegenwoordigers van openbare besturen toe geen faire houding. In het concreet geval van het NTG is uiteindelijk de administratief directeur verdwenen. Persoonlijk had ik het echter ook logisch gevonden indien ook de voorzitter een aantal conclusies had getrokken.

ENAME

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, we zouden de gedeputeerde voor Cultuur onrecht aandoen, mochten we het in dit begrotingsdebat niet hebben over Ename. Een project waar, los van het onmiskenbaar archeologisch belang, ik tot voor een paar jaar voor de rest nogal sceptisch tegenover stond omwille van de omvang, de kostprijs, de prioritaire behandeling, enz...

Vandaag ben ik bijna tevreden te kunnen stellen dat mijn scepticisme onterecht was. Het museum is op korte tijd het uithangbord geworden van het provinciaal inventief en creatief omgaan met archeologie en dorpsgeschiedenis. En blijkbaar zijn inhoud en presentatie niet alleen van een zulkdanig niveau dat verschillende prijzen in de wacht werden gesleept, maar blijkbaar is men er zelfs in geslaagd de kennis en kunde aan een Amerikaans project te "verkopen".

Het werk in Ename is echter nog niet af.

Van bij de aanvang was het de bedoeling om, eens Ename operationeel, het samen met het Pamzov tot een twee-eenheid te smeden. Deze twee-eenheid bestaat reeds een tijdje op papier. In de geesten lijkt mij dit "smeedwerk" echter meer tijd nodig te hebben.

DEBATTEN

PAMZOV

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, dit is een museum dat ontegensprekelijk mijn sympathie heeft maar het vergt wel wat van een provincieraadslid om bijna elke driemaandelijks beheerraad geconfronteerd te worden met een kleine of grote verrassing, met een kleine of grote onduidelijkheid. Een zaak waar vaak een klein maar nog vaker een iets groter prijskaartje aan vast hangt en waarbij de liefde steeds van provinciale kant moet komen.

Hoe goed ook de eigen provinciale cultuurdienst en de ambtenaren de zaak proberen voor te bereiden en te volgen, toch moet al te vaak worden vastgesteld dat ter plaatse de realiteit er net iets anders uitziet dan ze dachten.

Een belangrijke datum voor Pamzov is 1 januari 2001.

Dan vervalt immers de bepaling uit de overname-overeenkomst van 1991 waarbij de gemeente Zottegem voorzag in een jaarlijkse subsidie van 500 000 BEF, niet geïndexeerd.

Ik heb nog geen signalen ontvangen dat de gemeente dit bedrag vrijwillig zal handhaven, laat staan verhogen. Het ziet er dan ook naar uit dat dit museum nu ook voor wat betreft de cijfers na de komma volledig door de provincie zal worden gedragen.

Het lijkt mij dan ook aangewezen om de structuren af te stemmen op deze realiteit. Zowel de nieuwe provinciewet die de oprichting van autonome provinciebedrijven mogelijk maakt, als het statuut Kelchtermans scheppen hier een aantal mogelijkheden.

Gedeputeerde Van Der Meiren heeft hiervoor bij voorbaat onze steun.

MOLENMUSEUM

Over het Molenmuseum hield ik één van de voorbije jaren een uitgebreide tussenkomst. Ik zal mijzelf dan ook niet herhalen. Wel wil ik de Zwalmolen onder de aandacht brengen. Zwalmolen die als een soort locale antenne van het Molenmuseum moet fungeren volgens het beleidsplan Molenmuseum.

Ik moet echter vaststellen dat de restauratie van de Zwalmolen tergend en in feite voor mij onverklaarbaar traag verloopt. En dat daarnaast moet worden vastgesteld dat het molengedeelte van de Zwalmolen steeds meer in de verdrukking komt door de groeiende horeca-functie.

Dit is bij mijn weten nooit de bedoeling geweest.

Ik mag dan ook hopen dat dit dossier spoedig vlot wordt getrokken.

Een ander dossier dat dringend moet worden vlot getrokken is dat van de 3^e fase van de restauratie van het Caermersklooster.

Dit is een project van lange adem dat vele legislaturen bindt, reeds een aantal malen qua invulling werd herbekeken en waar voor renovatie en restauratie van de 3^e fase reeds verschillende jaren aanzienlijk bedragen werden ingeschreven in de opeenvolgende begrotingen. Kredieten die echter nooit werden opgenomen.

In de voorliggende begroting heb ik het Caermersklooster niet teruggevonden. Mijn vraag is dan ook wat de deputatie van plan is en welke timing ze zichzelf oplegt. Al het studiewerk zal nu al wel verricht zijn.

Ook wat men nu concreet met het Caermersklooster van plan is, hoe het zal worden ingepast in ons cultuurbeleid is mij na al die jaren dat het dossier aansleept niet meer duidelijk.

MONUMENTENWACHT

De vzw Monumentenwacht is het soort begrotingsartikel dat elk jaar met een paar miljoen zou moeten stijgen. Dit is jammer genoeg in deze begroting niet zo.

Jammer omdat het in feite zo is dat hoe meer we in de Monumentenwacht investeren, en hoe meer werk ze verzetten, hoe meer miljoenen, om niet te zeggen miljarden er op termijn kunnen worden uitgespaard. Al is "uitgespaard" misschien niet het juiste woord.

De kredieten nodig voor restauratie en instandhouding van monumenten zullen immers nooit echt afnemen. Daar is ons patrimonium te uitgebreid voor. Wel zullen met dezelfde middelen in de toekomst meer restauraties en die per project goedkoper kunnen worden uitgevoerd.

Ik hoop dan ook dat de deputatie bij de opmaak van de echte begroting zich niet al te kortzichtig zal opstellen en integendeel een langetermijnvisie zal hanteren. Dus een verhoging van de middelen voor preventie. Althans als we daar de kans toe krijgen, want blijkbaar is ook in deze sector minister Sauwens ietwat op oorlogspad.

FORUM AAN DE WAALSE KROOK

Met het forum heb ik tot het laatst gewacht, want het staat als zodanig niet echt in de begroting ingeschreven. Na de voorzet richting Gentenaars, door collega Liebaut gegeven in zijn openingstoespraak, en daarnet ook in de tussenkomst van collega Beke, lijkt het mij echter gepast ook hier even bij stil te staan.

Ik denk dat ik zonder de waarheid geweld aan te doen mag stellen dat het tot op heden de Gentenaars in deze raad zijn – en ik spreek dan over de vorige legislatuur -, van welke partij dan ook, die zich het meest kritisch en bedachtzaam hebben opgesteld in dit dossier.

Hoe terecht fier we ook zijn op onze stad, nooit hebben we tot op heden in dit dossier de pedalen verloren. Het is trouwens onder impuls van de Gentenaren in deze raad dat deze provincieraad in juni 2000 een aantal zeer duidelijke krijtlijnen heeft vastgelegd.

Krijtlijnen die onverkort gelden en die zich als volgt laten samenvatten :

- geen engagement vanwege de provincie zonder een duidelijk becijferd dossier, zowel wat betreft de infrastructuur als wat betreft de exploitatie ;
- om zo een becijferd dossier samen te stellen, wil de provincie steun ;
- een overheidsinvestering van ongeveer 2 000 000 000 BEF, maar eigenlijk wordt het wel iets meer, in eigendom en beheer geven van louter een private vzw is uitgesloten ;
- de provincie kan enkel gebonden worden door mensen die door deze raad zijn gelegitimeerd, door deze raad kunnen worden gecontroleerd, geïnterpelleerd en desnoods gedesavouéerd.

Het is dus in de huidige stand van zaken voorbarig om over het forum nu een discussie ten gronde te voeren. Laat ons daarvoor het concrete cijfermateriaal afwachten dat in juni ter tafel moet komen.

Dank u.

De heer Pauwels

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het is als kersvers provincieraadslid geen sinecure om na zes weken reeds een tussenkomst te houden tijdens de begrotingsdebatten. Dit is een logisch gevolg van een gemis aan ervaring en daarenboven het feit niet economisch geschoold te zijn.

Een andere stressfactor is de vaderlijke raadgeving van onze voorzitter : "...wees gevat, inhoudelijk verrijkend en interessant, maar spreek vooral korte tussenkomsten uit..."

Voorwaar geen gemakkelijke opdracht.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, ik doe mijn best.

Ik vernam van meer ervaren collega's – en een aantal vroegere tussenkomsten beamen het - dat de gedeputeerde die cultuur, kunsten en oudheid als bevoegdheden heeft met een gerust gemoed de begrotingsdebatten mag aanvangen. Een aantal oudgedienden in dit huis vertelden mij dat dit altijd zo is geweest.

Er is immers een jarenlange traditie van bijna eensgezindheid omtrent het cultuurbeleid van de provincie Oost-Vlaanderen.

Dit is voor een nieuweling met interesse voor het cultuurbeleid bemoedigend.

Of dit ook in de toekomst zo zal blijven, is een open vraag. De 4^e commissie werd immers grondig vernieuwd, een nieuwe voorzitter, een nieuwe ondervoorzitter en niet minder dan 14 nieuwe leden - zonder provinciaal verleden - hebben zitting genomen in de commissie Kunst en Cultuur.

Er is niet alleen dit feitelijk gegeven, maar er is ook het Vlaams Forum voor Muziek, Dans en Beeldcultuur te Gent van de heer Gerard Mortier dat roet in het eten kan gooien. Dit Vlaams Forum zorgt als het ware voor golven - ik heb het hier, Geachte Collega's, voor alle duidelijkheid over watergolven en niet over de golfsport in Wachtebeke - in het vlakke water van Leie en Schelde te Gent.

De geanimeerde tussenkomsten van een aantal fractievoorzitters laat toe te stellen dat dit Vlaams forum de gemoederen beroert, wat op zich een goede zaak is. Niets is zo positief als een goed debat.

Laat ons echter hopen dat deze golfjes, veroorzaakt door het idee van het Vlaams Forum, geen te zware deining veroorzaken in de 4^e commissie. Het zou jammer zijn mocht dit de jarenlange traditie van consensus inzake het gevoerde cultuurbeleid de toekomst hypothekeren.

Wat een steentje - of in dit dossier misschien wel een steen - kan teweeg brengen in het biotoop van het Leie- en Scheldewater laat ik over aan de vrienden uit de Agalev-fractie.

DEBATTEN

Volgens mij kan dit steentje in het anders zo rustige Leie- en Scheldewater er wel voor te zorgen dat :

1. er wat zuurstof wordt toegediend aan het provinciaal "cultuurwater". Het verplicht ons de koudwatervrees omtrent nieuwe ideeën en voorstellen te bestuderen ;
2. deze golven in het water vriend en vijand toelaten om hun zintuigen scherp te stellen. Hebben onze provinciale voelsprietten, in een steeds sneller evoluerende wereld en samenleving, nog voldoende oog voor nieuwe en vernieuwende initiatieven in de sectoren muziek, dans en beeldcultuur ? Zitten we misschien niet vastgeroest in verouderde denkbeelden en gedachten ? Maar evenzeer biedt dit forum daarop een antwoord en hoe verhoudt dit zich tegenover de bestaande initiatieven zoals het Caermersklooster, de subsidies aan de Vooruit en de mogelijke zaal in het Capitole ?
3. het ons doet nadenken over welke houding we als provincie in dergelijke dossiers mogen, moeten en kunnen innemen, vandaag in het departement Kunst en Cultuur, morgen in een ander beleidsdomein.

Voorwaar een bijzonder boeiende opdracht voor deze raad en de 4^e commissie.

Ik pleit dan ook voor :

1. het ter beschikking stellen van een sterk onderbouwd dossier, inhoudelijk, financieel, enz... ;
2. een goed gedocumenteerde en geïnformeerde commissie Kunst en Cultuur ;
3. het houden van een sereen debat, met open vizier en niet vanuit een soort verkrampd provincialisme dat a priori neen zegt tegen elk nieuw project.

Zelf dagdagelijks de lucht inademen tussen de Gentse torens en sterk cultuurminnend, zal ik de laatste zijn - mochten wij dit project uiteindelijk groen licht geven - om mijn stad én de provincie Oost-Vlaanderen een Vlaams Forum voor Muziek, Dans en Beeldcultuur te ontzeggen.

Doch als lid van deze provincieraad zou ik niet graag zien gebeuren dat dit ene dossier de jarenlange traditie van eensgezindheid inzake cultuur, kunsten en oudheidkunde op de helling zet of dat dit per definitie de afbouw zou betekenen van bestaande engagementen en initiatieven in het cultuurbeleid van de provincie.

Daarvoor is dit cultuurbeleid te rijk en te voedzaam voor de vele Oost-Vlamingen die er zich de laatste jaren aan laafden.

Spontaan denk ik hier bijvoorbeeld aan de ondersteuning die wij als provinciebestuur bieden aan het georganiseerd socio-cultureel middenveld.

Beter dan wie ook weten wij dat deze verenigingen sterk onder druk staan. In een steeds veranderende samenleving en met een steeds meer uitgebreide waaier aan alternatieven in de sector van de vrijetijdsbesteding hebben zij het moeilijk om zich te handhaven in het culturele landschap van vandaag. Een engagement in deze verenigingen en organisaties is steeds minder vanzelfsprekend.

Als raad moeten wij ons de vraag stellen of wij hen daarom laten vallen of wij hen blijven juist in deze moeilijke periode van hun bestaansgeschiedenis verder ondersteunen, er ons goed van bewust zijnde dat - en ik verwijs hiervoor naar professor Marc Elchardus - zij een versterking voor de democratie betekenen.

Gezien hun maatschappelijke relevantie - zie de studie van professor Mark Elchardus over de rol van verenigingen voor de versterking van de democratie en het noodzakelijk sociale weefsel - durf ik te pleiten voor een verdere ondersteuning van het georganiseerde vrijwilligerswerk.

Naast het belang van het georganiseerde vrijwilligerswerk is ook het subsidiëren van projecten noodzakelijk. Zij scheppen nieuwe kansen en zwengelen de creativiteit aan.

Beiden gedragen zich als communicerende vaten in een goed cultuurbeleid.

Ik weet niet of het past om als nieuw raadslid aan de bevoegde gedeputeerde een paar suggesties te formuleren, maar ik denk het wel en 6 december lijkt mij daarenboven een uiterst geschikte dag om aan de bevoegde gedeputeerde wat extra's te vragen.

Kan de gedeputeerde nagaan welke de ruimte is om, binnen het kader van deze begroting en de beleidsverklaring van de bestendige deputatie, de volgende initiatieven te ondersteunen :

1. de ondersteuning van de vzw Kunst in Huis;

Dit is een vzw, Geachte Voorzitter, Collega's, waar u slechts voor 250 BEF per maand de kans krijgt om actuele kunst in huis te halen.

Deze kunstuitleen werkt als een soort bibliotheek waar men als lid een hedendaags kunstwerk - schilderij of sculptuur - kan ontlenen. Met andere woorden, u kan kunst lenen zoals u een boek leent.

De vzw zorgt voor rechtstreeks contact tussen de kunstenaar en zijn publiek, maakt mensen warm voor actuele kunst en laat mensen zelf op pad gaan om kunst in het atelier of museum te ontdekken.

Momenteel blijft de provincie Oost-Vlaanderen verstoken van een dergelijk kunstuitleencentrum van de vzw Kunst in Huis. Als Oost-Vlaams ontleener moet men zich begeven naar de uitleencentra in Waregem, Roeselare of Antwerpen.

Concreet is mijn vraag in welke mate wij als provinciebestuur, net zoals de provincie Vlaams Brabant die "Kunst in Huis" in Dilbeek en Leuven ondersteunt, een ruimte kunnen ter beschikking stellen van deze vzw.

Waarom niet een aantal vierkante meters voorzien in het gebouw in de Pelikaanstraat of waarom niet in het Seminarie in de Seminariestraat ? Zeker nu er terug geruchten de kop op steken om het Seminarie te verkopen ;

2. de mogelijkheid te onderzoeken van een éénticketsysteem in samenwerking met niet-provinciale musea.

Oost-Vlaanderen heeft heel wat musea. Waarom niet de krachten bundelen ? Naar aanleiding van een krantenartikel "Eén ticket voor twee musea" - waarbij het museum voor Industriële Archeologie en Textiel, kortweg het Miat en het Huis van Alijn starten, vroeg ik mij af of we met onze provinciale musea niet in een dergelijk systeem kunnen stappen samen met de niet-provinciale musea, naar analogie met bijvoorbeeld de Carte-musée in Parijs en of bijvoorbeeld de museumkaart in Nederland, waar men als houder van deze pas toegang heeft tot tientallen musea geldig gedurende een vooral bepaalde periode.

Met eenzelfde pas zou men dan zowel een bezoek kunnen brengen aan het SMAK, het museum Raveel, de musea van de Leiestreek, enz... om dan met hetzelfde ticket ook een bezoek te brengen aan het Provinciaal Archeologisch Museum Zuid-Oost-Vlaanderen - site Velzeke, het Provinciaal Museum 't Ename, enz...

Is het niet een bij uitstek provinciale bevoegdheid om hierin coördinerend op te treden ?

3. cultuurcheques in een welkomstpakket voor studenten.

Studenten brengen kleur en leven in de stad. Met de universiteit Gent, de provinciale Mercator Hogeschool en de andere hogescholen, is Gent de stad met de grootste studentenpopulatie in Vlaanderen.

De provincie kan bijvoorbeeld in samenwerking met het stadsbestuur aan iedere student(e) een welkomstpakket overhandigen. Daarin kan bijvoorbeeld een cultuurcheque steken die men kan omruilen voor bijvoorbeeld een ticket van het Internationaal Filmfestival, het Festival van Vlaanderen of een inkomkaartje voor een toneelavondje in Gent, of een ander cultureel initiatief dat door de provincie wordt gesubsidieerd. Dit pakket kan daarnaast allerlei toeristische informatie over Oost-Vlaanderen bevatten, zoals brochures over festivals, optredens en musea zodat elke student zich nog beter thuis voelt in Gent, in Oost-Vlaanderen.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, ik hoop in de 4^e commissie nog verder de kans te krijgen om deze ideeën te verduidelijken en te laten becommentariëren, maar ik kijk toch vol belangstelling uit naar een eerste reactie van de bevoegde gedeputeerde.

Tot slot, Geachte Voorzitter, Collega's, heb ik een concrete vraag omtrent de samenwerking tussen het Provinciaal Archeologisch Museum Zuid-Oost-Vlaanderen – site Velzeke en het Provinciaal Museum 't Ename.

Een jaar geleden werd het samenwerkingsakkoord gesloten tussen Velzeke en Ename.

In de verslagen van de begrotingsdebatten van 1999 las ik zelf dat de bevoegde gedeputeerde sprak : "...dat we een serieuze stap vooruit hebben gezet in een samenwerking die – laat ons hopen – op termijn ooit wel eens uitdraait op een fusie...".

Graag vernam ik van hem hoe dit samenwerkingsakkoord na ongeveer één jaar wordt geëvalueerd en hoever het ondertussen staat met deze fusieplannen ?

Dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Ook u, Collega Pauwels, hartelijk proficiat met uw eerste toespraak in deze provincieraad over een zo belangrijk onderwerp als het cultuurbeleid nog wel.

Gefeliciteerd, van harte.

DEBATTEN

De heer De Cuyper

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

1 000 000 BEF is te weinig als subsidie aan de vzw Nieuwpoorttheater te Gent.

Ik ben daar vorig jaar reeds op dezelfde manier over tussengekomen, maar ik ga nu inhoudelijk wat dieper gaan.

Het Nieuwpoorttheater bijt in het Gentse en zeker in de provincie de spits af wat vernieuwend theater betreft. Zij geven de toon aan en zijn een baken voor een ander theater.

Dat bepaalde mensen zich niet kunnen verzoenen met vernieuwend theater mag dan een spijtige zaak zijn, maar we kunnen als kunstminnaars ons troosten met de gedachte dat in alle tijden mensen neergekeken hebben op de vernieuwende kunst.

Men had en men heeft het dan over decadente kunst of minderwaardige kunst, maar men nam dan nooit de term vernieuwende kunst in de mond.

Dat was en is dan ook een flagrante miskennis van de creatieve mogelijkheden en uitingen van de kunstenaars.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, ik zou op dat thema nog lang kunnen doorgaan, maar de essentie is gezegd. Het Nieuwpoorttheater brengt vernieuwend theater en verdient daarom beter. Het zou wel wat meer mogen krijgen uit de subsidiekorf.

Ik wil ook niet de vergelijking maken met andere gesubsidieerde gezelschappen en theaters, want vergelijken in kunst, dat is pas decadent.

Dank u.

De heer De Cuyper

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Mijn tussenkomst is eerder symbolisch.

Ik ben de mening toegedaan dat een vereniging die geniet van Oost-Vlaamse centen toch wel – en ik zal het gewoon zeggen - de beleefdheid zou kunnen opbrengen zich bij de Vlamingen aan te dienen onder een Nederlandstalige naam.

Men verwees vorig jaar - en ik geloof, Mijnheer de Voorzitter, dat u het was – naar de kosten dat dit met zich zou mee brengen om die naam te veranderen...

De heer voorzitter

Ik was het zeer zeker niet, moet ik u zeggen.

De heer De Cuyper

Ik dacht dat u op een commissievergadering...

De heer voorzitter

Ik zal u geen genoeg doen door u te zeggen dat ik akkoord ben met wat u zegt over die naam, maar ik heb dat zeker niet in de commissie gezegd dat dat teveel zou kosten. Verontschuldig mij, Mijnheer De Cuyper, u hebt opnieuw het woord.

De heer De Cuyper

Ik laat dat in het midden, Mijnheer de Voorzitter...

De heer voorzitter

In het midden laten ? U moet het helemaal niet in het midden laten !

Gelach

Het is niet zo en u hebt nu opnieuw het woord en doe nu verder ten gronde.

De heer De Cuyper

Ja, ik ga verder ten gronde, Mijnheer de Voorzitter.

Ik zal beroep doen op het collectief geheugen van laat ons zeggen degenen die deel uitmaakten van de vorige legislatuur én zetelden in de commissie Cultuur.

Dat mag ik toch zeggen, nietwaar ?

De heer voorzitter

Nauwelijks.

Gelach

De heer De Cuyper

U hebt hier met een spreker te doen, Mijnheer de Voorzitter, van het grootste deel van de oppositie, democratisch of niet, ik laat het in het midden. Ik doe aan die spelletjes niet meer.

De heer voorzitter

Mijnheer De Cuyper, ons enig twistpunt was de gedachte of ik bekommerd zou geweest zijn over de financiële toestand van Les Ballets Contemporains de la Belgique.

Welnu, ik ben over die toestand niet bekommerd.

U hebt nu het woord ten gronde om uw vraag aan de gedeputeerde van Cultuur en de deputatie verder af te werken.

De heer De Cuyper

Dank u, Mijnheer de Voorzitter.

... Met de subsidie die deze vereniging krijgt, kan die naamsverandering toch geen probleem stellen. Ik neem nog aan dat de stichters van Franstalige huize waren, maar de tijd dat men het ballet moest afficheren onder een Franstalige titel, om het elitair karakter te onderstrepen, is reeds lang voorbij.

Ik durf zelfs te stellen dat het feit zich hier in Oost-Vlaanderen - en meer in het bijzonder hier in Gent - aan te melden onder een Franstalige naam beledigend is voor de inwoners.

Dat men dan nog subsidies krijgt onder die naam, doet de deur helemaal dicht.

Dank u.

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In juni 1997 werd door de Gentse gemeenteraad beslist de 43 jaar oude Duitse luxepakketboot Basilea, 80 meter lang, aan te kopen voor een bedrag van meer dan 2 500 000 BEF.

De nodige kredieten hiervoor werden voorzien door de buitengewone begroting van 1997 van het Gentse Havenbedrijf.

DEBATTEN

De motivering hiervoor was, aldus de SP-schepen Termont, dat deze operatie nauw aansloot bij de maatschappelijke opdracht die het Gentse Havenbedrijf zich stelde en was de nood om voor promotionele en commerciële doeleinden in de haven te kunnen beschikken over een drijvende ruimte onder de vorm van een binnenschip. De idee van een rockboot kwam echter van SP-kabinetslid Walter De Buck, die een project in die zin lanceerde namens Loods 13, een arbeiderscollectief, en hiervoor kon rekenen op de medewerking van nog een andere SP-corryfee, zijnde Dany Vandenbossche. In deze Rockboot was het, met een meer socio-culturele functie, de bedoeling een jeugdcentrum met zowel een repetee- en concertzaal tot 1 000 personen in te richten, waarbij het beheer in handen kwam van de vzw Vaarwater.

Tijdens de Gentse feesten van 1997 werd al een eerste 10-daags commercieel programma georganiseerd, maar op veel belangstelling hoefden de organisatoren evenwel niet te rekenen. Ik verwijs hiervoor naar de berichten die toen in de pers verschenen zijn. Over het hele project viel voor de eerste maal het doek in januari 1998, toen een negatief rapport van een expertisebureau, nadien door een tweede rapport bevestigd, stelde dat de binnenromp was weggeroest.

Ik vat voor de leden van deze raad even dit eerste rapport kort samen.

Het gaat om een expertiseverslag.

Bij nader en nauwkeurig onderzoek werd vastgesteld dat in het eerste compartiment de onderkant van het voorste schot in een slechte toestand verkeert. Het originele vlak verkeert in een slechte toestand en op sommige plaatsen kijkt men recht op de onderliggende dubbelplaat. Tussen het origineler vlak en de verdubbeling zit water en op verschillende plaatsen werden er ook gaten vastgesteld.

Ik kan zo nog verder gaan voor het tweede compartiment, het derde tot aan het zesde.

De conclusie was dat op diverse plaatsen, maar vooral in het eerste en het tweede compartiment, het originele vlak was weggeroest zodat er onvoldoende en zelfs geen hechting meer is. Met andere woorden heeft men dus een zwevend vlak, wat niet is toegestaan.

Het besluit van het expertiseverslag is dat de boot in de huidige toestand is afgekeurd en dat voor gelijk welk doel.

Pas na een derde expertise werd de patiënt ineens gezond verklaard en kreeg het project dan toch nog groen licht.

Intussen is de boot al een keer gezonken, een keer in brand gevlogen en nu ligt de boot in kwestie er verkommerd bij aan de Wiedauwkaai in Gent en is al meermaals het slachtoffer geweest van vandalen. Ik nodig de heren gedeputeerden dan ook uit eens een bezoekje te brengen aan dit "schip". 't Is de moeite !

U begrijpt dat het Gentse Havenbestuur deze situatie niet langer kon tolereren en stelde de vzw voor de keuze : ofwel kocht de vzw de boot ofwel werd het hele project opgedoekt.

De vzw kon niet anders dan op het eerste voorstel ingaan.

Volgens de vzw was oorspronkelijk 8 000 000 BEF nodig voor de aanpassingswerken. Hiervoor zou een renteloze lening van 5 000 000 BEF bekomen worden van de stad Gent en 3 000 000 BEF zou gezocht worden via sponsoring en privé-personen.

Later sprak men al van 25 000 000 BEF die via het Sociaal Impuls Fonds in schijven van 5 000 000 BEF konden gespreid worden. Voor de herstelling van de binnenromp werden cijfers genoemd tot 3 000 000 BEF. Nu spreekt de vzw Vaarwater van een totale kost van meer dan 40 000 000 BEF, waarvan men nu al 17 000 000 BEF nodig heeft, waarvoor men op een subsidie rekent van de Vlaamse overheid van 15 000 000 BEF, 4 500 000 BEF van de stad Gent in het kader van het Sociaal Impuls Fonds, wat toevallig ook passeert door de handen van SP-schepen De Regge, en 2 000 000 BEF van de provincie Oost-Vlaanderen. Van de privé-sponsors is ineens al geen sprake meer.

Uit een voorafgaande bevraging blijkt dat er door de vzw Vaarwater geen enkele betaling werd gedaan voor de gebruik van het schip sinds 1997; noch de huur van 20 000 BEF per maand, noch de waarborg van 60 000 BEF, noch enige vergoeding van de gemaakte onkosten en ik heb het dan over EGW, sleepkosten, herstellingen voor 460 000 BEF, expertises voor 160 000 BEF. Zelfs voor de uiteindelijke aankoop van de boot zelf had de vzw geen geld. Men kon bij de aankoop in juni van dit jaar enkel de BTW betalen en men betaalt de rest van de som af tegen een rente van 3,5 % in tien jaar tijd.

De vzw Vaarwater zelf werd begin april 1997 opgericht, waarbij de respectievelijke statuten op 4 september 1997 in het Belgisch Staatsblad verschenen. In deze vzw, die tot enig doel het beheer en de uitbating van de Basilea had, zetelden naast drie andere vzw's, met name Democrazy, Jeugd & Stad en Lejo, ook twee Gentse SP-politici.

Intussen is in alle stilte de vzw Lejo al van start gegaan met een eigen boot, de Nebo, dus is het ernstig de vraag of men wel voor de inhoudelijke invulling zal kunnen zorgen van de Rockboot.

Toen ik, geïntrigeerd door dit project, in maart 1998 - bijna een jaar na de oprichting - het dossier van de vzw opvroeg bij de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, bleek er helemaal geen vzw te zijn. Behoudens de publicatie in het Belgisch Staatsblad is er geen enkel spoor van deze vzw terug te vinden. Noch werd in de statuten enige maatschappelijke zetel vermeld, noch werd enige ledenlijst of jaarrekening bij de respectievelijke griffie neergelegd.

Mijnheer de voorzitter, Collega's, ik zou u willen vragen af te zien van de subsidiëring van dit project om de volgende drie redenen :

1. de hoge kostprijs van dit project.

De kosten van dit project swingen de pan uit en worden nu al geraamd op meer dan 40 000 000 BEF en het einde van deze financiële spiraal is nog niet in zicht, laat staan dat we gaan weten wanneer de einddatum voorzien is ;

2. het project zelf.

Ik waardeer de inspanningen die de provincie Oost-Vlaanderen levert om de problematiek van het gebrek aan geschikte fuif- en repetээрzalen te verhelpen, maar ik denk dat het geld beter in andere projecten zou geïnvesteerd worden. 40 000 000 BEF voor de renovatie van een fuifzaal is toch overdreven. Ik sta met mijn kritiek trouwens niet alleen, maar baseer mij tevens op de kritiek van de Gentse Jeugdraad – een bevoorrechte partner in deze discussie - die in zijn advies bij het Jeugdwerkbeleidsplan 2001 van de stad Gent zijn ernstige vraagtekens heeft bij het project van de Rockboot. Vragen trouwens die door de verantwoordelijke schepen niet konden beantwoord worden ;

3. De financiële onbetrouwbaarheid van de vzw.

Daarvoor verwijs ik naar mijn tussenkomst.

Dank u.

De heer Lootens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik heb me voorgenomen om nooit in debat te gaan met het Vlaams Blok. Ik vul aan, ik antwoord niet, ik zeg gewoon. Ik heb een zeer goed geheugen en weet wat en door wie er gezegd is in de commissie. Niemand was bekommerd om de financiële toestand van de C. de la B. (Les Ballets Contemporains de la Belgique). Mijnheer de Voorzitter, ik heb toen gezegd dat de C. de la B. (Les Ballets Contemporains de la Belgique) een archaïsche benaming was voor wat vandaag niet meer geldt. Ik heb zelf de vergelijking gemaakt met Sabena, dat ook een Franstalige afkorting is en een letterwoord geworden. Iedereen kent Sabena. We hebben daar ook geen vertaling voor gelanceerd. De C. de la B. is veel beter gekend dan de lange literatuur en is waarschijnlijk ontstaan in Franstalige middens. Vandaag staan ze niet meer voor Franstaligheid zoals inderdaad zo een 70 à 80 jaar geleden het geval was. De Franstaligen van Gent dachten dat ze beter waren dan de Nederlandstaligen en de Vlamingen. Dat is gezegd over de C de la B's, niet over de financiering. De naam is inderdaad een relikwie in het Gentse en kan niet direct veranderd worden. Ik herinner mij dat ik dat gezegd heb in de commissie Cultuur. Over de Basilea ...

De heer voorzitter

Er was dus een naamsverwarring tussen u en mij.

De heer Lootens

... Nee, er was geen verwarring, Mijnheer de Voorzitter. Mijn geheugen laat me soms in de steek.

Maar dan over de Basilea, Mijnheer de Voorzitter.

U stelt terecht dat de heer Veys een onderzoeker is. Hij zoekt alles uit en is natuurlijk ook goed geplaatst om dat te doen dit beroepshalve alsook vanuit zijn politiek milieu. U vraagt wie dat zal betalen en wat de Gentse gemeenteraad - de meerderheid, en niet de socialisten – willen. De socialisten zijn wel de voortrekkers en zowel Martine De Regge, socialistische schepen, Dany Vandenbossche, voorman van de socialisten, en anderen willen dat steunen.

DEBATTEN

Ook de provincie wil dat steunen via de CVP-gedeputeerde dan, maar wij nemen het graag op ons. Uiteraard, Mijnheer Veys, ik doe dit niet graag maar het dossier is zo gegroeid. Uw 2 technische rapporten en het antwoord van de kapitein duiden aan dat de mensen die dat project gelanceerd hebben natuurlijk geen reders en bootdeskundigen zijn. Er zijn inderdaad gaandeweg mankementen naar boven gekomen, maar het concept van activiteiten zal waarschijnlijk een heel pak problemen kunnen oplossen. Die boot, die geen speelwarende boot moet worden, zal niet varen voor de socialisten en andere mandatarissen van Gent, maar zal er wel zijn voor de jeugdorganisaties die u net opnoemde. Aangezien het zal voldoen aan een aantal echte noden die in Gent leiden tot grote problemen, zullen wij uiteraard dit project in de Oost-Vlaamse provincieraad en in andere politieke fora sterk steunen. Het zal betaald worden - u hebt het zo net gezegd - door de Vlaamse gemeenschap, de stad Gent en men doet ook terecht een beroep op de provincie Oost-Vlaanderen. Dank u.

De heer Voorzitter

Dank u, Mijnheer de Fractieleader

OPENBARE BIBLIOTHEEKWERKING

De heer Lootens

Mijnheer de Voorzitter, de heer De Loor is belet. Zoals verschillende keren in deze zitting kan hij door beroepsomstandigheden niet aanwezig zijn. De heer Van Hove zal de tussenkomst in zijn plaats houden. De heer Van Hove, namens de heer De Loor

Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer de Gouverneur, Geachte Collega's, Ik moet de gedeputeerde feliciteren met het project OVINOB dat in 1997 werd opgestart en dat vandaag een zeer groot succes blijkt te zijn. Daar waar in 1997 werd gestart met 17 Oost-Vlaamse openbare bibliotheken, zijn vandaag bijna alle Oost-Vlaamse openbare bibliotheken aangesloten. Op de website en in het jaarboek van de provincie kan men lezen dat er vandaag een zeer uitgebreide centrale catalogus is, dat het interbibliothecair leenverkeer als gevolg van dit netwerk exponentieel is toegenomen. OVINOB biedt nog heel wat meer voordelen voor de Oost-Vlaamse openbare bibliotheken :

- De centrale catalogus is een hulpmiddel voor de verschillende bibliotheken bij de aanschaf van nieuwe boeken, cd's en de afvoer van oude vermits men rechtstreeks zicht heeft op de collectie van andere bibliotheken.
- Titelbeschrijvingen gebeuren slechts één keer voor de aangesloten bibliotheken in plaats van in elke bibliotheek afzonderlijk, wat de werkdruk verlaagt.
- Elke bibliotheek afzonderlijk kan aan de netwerkcatalografen advies vragen over bepaalde zaken.
- Ook het publiek kan meer dan het bezit van de eigen bibliotheek raadplegen en zo zijn er nog een aantal voordelen verbonden aan OVINOB.
- Er is een platform waarbij informatie-uitwisseling kan gebeuren tussen de verschillende bibliothecarissen. Er kan als het ware een kruisbestuiving plaatsvinden tussen de verschillende mensen rond de tafel.

Toch zijn er nog een aantal zaken voor verbetering vatbaar en ik som er een paar op :

- Het toegenomen interbibliothecair leenverkeer doet de werkdruk toenemen bij het bibliotheekpersoneel.
- Online uitleeninformatie via centrale catalogus en internet. Nu kan men zien wat een andere bibliotheek bezit, maar men ziet niet of het werk uitgeleend/beschikbaar is.
- Waarschijnlijk zal de huidige personeelsomkadering, die bestaat uit 2 netwerkcatalografen en een bibliotheekconsulent die zich met nog veel meer moet bezighouden, niet langer volstaan als de werkdruk blijft toenemen.
- Meer afspraken naar tarifiëring toe. Dezelfde prijzen zouden moeten mogelijk zijn voor alle Oost-Vlaamse bibliotheken.
- Centraal lenersbestand voor Oost-Vlaanderen.
- Integratie van WINOB en OVINOB.
- Uitbreiding en verbinding van de provinciale catalogus tot een centrale catalogus voor Vlaanderen.

De belangrijkste opmerking is dat het een uitstekend initiatief is, dat niet direct het werk in de bibliotheek vermindert, maar dat wel de service verhoogt.

Toch zou ik graag van de gedeputeerde vernemen wat de reden is van de halvering van de kredieten als er eigenlijk nog zo veel werk te doen is.

Dank u.

KUNSTEN EN OUDHEIDKUNDE

De heer De Cuyper

Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer de Gouverneur, Geachte Collega's,
Het gaat dus wel degelijk over de site Velzeke. Als het goed is mag het zeker gezegd worden, ook vanuit de oppositie. De opbouw van het museum te Ename is een verademing. Het oogt fris, modern en weet direct de bezoekers te boeien. Ik heb het dan over het museum, niet over de archeologische site. Ik kan moeilijk zeggen dat dat modern is. Zoals de zaal met de historische figuren in het museum te Ename, die naar keuze op het scherm hun wedervaren tijdsgebonden uit de doeken kunnen doen, kan zeker als een voorbeeld gelden voor het aanwenden van moderne museumtechnieken. Maar spijtig genoeg kan hetzelfde niet gezegd worden van het museum te Velzeke. Dit museum is als het ware een tegenpool van het museum te Ename. Het oogt schools, ééntonig en ouderwets. Ik weet en voeg het er direct aan toe, de beide musea zijn gegroeid uit een andere kern. Ik doe geen afbreuk aan de opbouw die gegroeid is in de tijden. Ik stel alleen vast dat er daar nog veel werk aan de winkel is. De centen die voorzien worden bij deze begrotingspost zullen zeker goed kunnen worden aangewend om te pogen de uitstraling van het museum te Ename te evenaren. Positief voor het museum te Velzeke is ...

Ik moet echter een kleine onderbreking inbouwen want ik denk nu aan het museum te Ename dat ook op de website aangekondigd wordt. Dit gaat veel verder, er is het virtueel gebeuren dat daar een grote rol inspeelt, wat natuurlijk moeilijker is in het geval van Velzeke. Ik neem dat aan, maar ik herhaal dat het positief is de manier waarop het museum wordt voorgesteld op de website.

Dank u.

De heer Voorzitter

Gaat u, Mijnheer de Fractieleider, uw collega vervangen ? Dan hebt u het woord.

De heer Lootens, namens de heer De Loor

Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer de Gouverneur, Geachte Collega's,

Deze tussenkomst is blijkbaar ontstaan tussen diverse partijen, namelijk AGALEV en de SP.

De heer Gillis heeft inderdaad al gezegd in zijn tussenkomst over Cultuurbeleid dat de heer De Loor zal spreken over de financiële toestand van het Nederlands Toneel Gent. Ik weet daar niets van. Ik zal ze dus voorlezen alsof ik de heer De Loor zelf ben. Over het Nederlands Toneel Gent is hier binnen deze raad reeds verschillende keren gedebatteerd. Het Nederlands Toneel Gent wordt ook door de provincie op een ernstige manier ondersteund. Deze ondersteuning beperkt zich niet tot hetgeen we decretaal verplicht zijn. We geven dus meer. Aangezien het Nederlands Toneel Gent – en terecht – behoort tot de provinciale centers of excellence krijgen ze bovenop de verplichte bijdrage een bijkomende subsidie van 4 500 000 BEF gelijk alle andere centers of excellence in deze provincie. Beide subsidies zijn goed voor de ronde som van 19 500 000 BEF.

Een paar jaar geleden verkeerde het Nederlands Toneel Gent in grote moeilijkheden, zowel op artistiek als financieel vlak. Mede door de belangrijke inbreng van de provincie werd het Nederlands Toneel Gent uit het slop gehaald. De artistieke directie werd herschikt en een nieuwe frisse wind waait vandaag door de coulissen. Het Nederlands Toneel Gent trekt door middel van een samenspel van verschillende activiteiten opnieuw volle zalen en het aanbod voorziet voor elk wat wils. Aandacht voor de kwantiteit staat nooit los van de kwaliteit.

DEBATTEN

Dit laatste moet volgens mij overigens nog steeds primeren alhoewel ik grif toegeef niet te kunnen definiëren wat nu precies kwaliteit is binnen de podiumkunsten. De meningen kunnen hierover nogal eens verschillen en dit is maar goed ook. De resultaatverbintenis die aan de artistiek directeur werd opgelegd, werd ook uitgevoerd.

Ondanks de voorspoed op artistiek vlak en publiekswerving, konden we recent nog via de pers vernemen dat de financiële toestand veel minder rooskleurig is dan de laatste jaren werd voorgesteld. Een Vlaams volksvertegenwoordiger zei in de commissie Cultuur van het Vlaams parlement dat het Nederlands Toneel Gent – en ik veronderstel dat het parlamentslid hiermee bedoelde de raad van bestuur – beslist heeft een groot Brussels advocatenkantoor aan te stellen om de verantwoordelijkheid van de bedrijfsrevisor te analyseren en diens zakelijke competentie na te gaan. De revisor van het Nederlands Toneel Gent verleende zijn goedkeuring aan de rekeningen, maar het huidige financiële tekort van het Gentse stadstheater was niet zichtbaar op die rekeningen. Het hele financiële dossier getuigde volgens dit parlamentslid van een grote slordigheid. Er zijn hier blijkbaar fouten gebeurd. Jaarrekeningen worden niet correct voorgesteld die bovendien dan nog door de bedrijfsrevisor worden bevestigd, waardoor de beleidsverantwoordelijken het beleid bepalen op basis van onjuiste cijfers. Wat is hier precies aan de hand, Mijnheer de Voorzitter ? Kan de raad hierover meer duidelijkheid krijgen ? Wordt de aangekondigde fusieoperatie niet gehypothekeerd door deze wending in het dossier Nederlands Toneel Gent ?

De heer gedeputeerde Van Der Meiren zei 2 jaar geleden, naar aanleiding van een tussenkomst van mevrouw De Gryze over het Nederlands Toneel Gent, dat het niet de taak is van een raad van bestuur om zich te mengen in het artistieke deel van het theater wat ik volmondig onderschrijf, maar dat hij zich des te meer moet mengen in het debat wanneer het schip aan het zinken is. Misschien is het schip nog niet aan het zinken, maar ik vermoed dat de kapitein toch best zijn matrozen aan dek roept om het schip terug in koers te krijgen.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u, Mijnheer de Fractie leider, voor uw optreden loco uw collega De Loor.

De heer De Cuyper

Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer de Gouverneur, Geachte Collega's,
Vorig jaar bij de begrotingsbesprekingen stelde ik ook de vraag naar het waarom van deze subsidie ? Toen kreeg ik als antwoord van de huidige gedeputeerde - daar ben ik zeker van - dat deze muziekkapel werd gesubsidieerd omdat er personen uit onze Oost-Vlaamse provincie deel van uitmaakten. Het zou vorig jaar voor de laatste maal het geval geweest zijn. Ik veronderstel echter dat er dus opnieuw personen uit Oost-Vlaanderen deel uitmaken van deze muziekkapel of anders begrijp ik het niet goed meer. Mijn vraag is dan ook heel duidelijk : "Is dat zo ?".

Toch wil ik benadrukken dat ik dit een eigenaardige manier van werken vind. Ik ben ervan overtuigd dat nog veel inwoners van onze provincie deel uitmaken van allerlei verenigingen buiten de grenzen van onze provincie, eveneens hoogstaande culturele verenigingen maar wellicht niet met een koninklijke vermelding in de titel. Is dat de ware reden van de subsidiëring ? Dat men, als het antwoord bevestigend is, dat dan ook toegeeft. Dan weet elke inwoner van de provincie hoe de zaken ervoor staan.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u.

De heer Liebaut

Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer de Gouverneur, Geachte Collega's, Collega Gillis heeft daarnet gezegd : "Ik ga mezelf niet herhalen en ik zal dus dit gedeelte van mijn tussenkomst weglaten". Mijn stelling luidt helemaal anders : "Ik ga mezelf wel herhalen en mijn tussenkomst niet weglaten". In het verleden ben ik immers reeds herhaaldelijk tussengekomen over het provinciaal archief. Opnieuw wil ik tijdens dit cultuurdebat in verband met deze problematiek enkele aspecten belichten. In de eerste plaats zijn er natuurlijk de problemen rond het eigen archief. Ondertussen bestaat het voorstel om een gebouw aan te kopen, dat als archiefruimte zal dienen. Van bepaalde zijde werd dit voornemen reeds op enige betwisting onthaald. Maar daarnet heb ik in de tussenkomst van collega Gillis die kritiek niet meer gehoord. Het is niet meer dan een vaststelling, Collega, en het is met plezier gedaan.

In de eerste plaats wens ik van de deputatie te vernemen welke planning ze voor ogen heeft voor wat de invulling van het gebouw betreft. Op dit moment is enkel een krediet van 40 000 000 BEF voorzien voor de renovatie, misschien deels ook voor de installatie. Dit krediet zal, naar mijn mening, lang niet volstaan om het gebouw als een hedendaags archief in te richten. Graag kreeg ik daarom van de deputatie een antwoord op enkele vragen : "Welke planning heeft men in verband met de renovatie van het gebouw ? Hoe is de planning in verband met de financiering van de afwerking en de inrichting ? Wanneer mag men verwachten dat de eigenlijke installatie van het archief zal kunnen gebeuren ?

Het archief is en blijft uiteraard in de eerste plaats van grote betekenis voor de eigen administratie in functie van de behoorlijke werking van de diensten. Het moet echter ook een waarde krijgen voor de hele Oost-Vlaamse bevolking. Ook dat is een opdracht voor het provinciebestuur. Vandaar de vraag naar de ideeën van de deputatie omtrent de toekomstige werking van dit archief. Ik denk onder meer aan de personeelsbezetting. Het aantal personeelsleden dat op dit moment hiervoor beschikbaar is, zal lang niet voldoende zijn. Wat moet beheerd en nog ontsloten worden is niet niets. Er is het semi-statisch archief binnen de diensten en er is het provinciaal archief opgenomen binnen de rijksarchieven van Beveren-Waas en Gent. Ik vernam dat de mogelijkheid bestaat dat het archiefgedeelte, dat in Beveren is, naar Gent zou kunnen worden overgebracht. Is dit een reële mogelijkheid en ligt dat in de bedoeling van de deputatie ? Voor dit alles zullen er personeelsleden nodig zijn en naar ik aanneem veel meer dan er nu beschikbaar zijn.

Mijnheer de Voorzitter, de aanpak moet nu reeds voorbereid worden. Men kan niet wachten tot alles geïnstalleerd zal zijn om een nieuw personeelskader goed te keuren. Het is de opdracht en het moet de betrachting zijn van het provinciebestuur om dit provinciaal archief uit te bouwen tot een levendige cel in functie van het historisch onderzoek – 19de en 20ste eeuw - in onze provincie. Ik herhaal het, dit alles doet niets af aan de betekenis voor de eigen administratie, aan de betekenis voor de goede werking van het provinciebestuur. Het blijft evenwel ook een taak om van dit archief een intens beklant onderzoekscentrum te maken, waar druk aan historische studie wordt gedaan ter versterking van de historiografie in en over onze provincie.

Daarnaast en in tweede instantie, Mijnheer de Voorzitter, wil ik zoals in het verleden nogmaals pleiten voor een gesprek tussen de provincies en de federale regering, opdat het beheer van de archieven, die nu nog als rijksinstellingen functioneren, onder de bevoegdheid zouden komen van de provincies, met het Algemeen Rijksarchief Brussel als uitzondering. Concreet betekent dit voor ons dat de rijksarchieven van Beveren-Waas, Gent en Ronse aan ons provinciaal bestuur zouden worden toegewezen. Ik besef wel, dat sommigen dit voorstel vandaag nog als utopisch afdoen. Het moment voor een gesprek hierover is aangebroken, omdat het debat over de kerntaken van de provincies niet lang meer op zich zal laten wachten. Als er iets is dat voortaan tot de taak van een streekbestuur zou moeten behoren, dan is het de zorg om het archief dat op de eigen streek betrekking heeft. Er is veel dat er voor pleit om het in het beheer te geven van het bestuur dat rechtstreeks betrokken partij is. Anderzijds is het ook waar dat het rijk zich sinds jaar en dag nog weinig bekommert om de rijksarchieven. Dit blijkt bijzonder duidelijk uit de actuele personeelsbezetting. Het is sinds jaar en dag zo dat geen enkele regering, geen enkele politieke partij of minister, evenmin het parlement, zich zorgen maakt om de goede werking van de rijksarchieven. De zonderlinge parlementair die het toch waagt te pleiten voor een beter archiefbeheer, is niet meer dan 'een eenzame roepende in de woestijn', amper beluisterd, met uiteindelijk geen gevolg. Ik herhaal, zoals in het verleden, dat het een ideale oplossing zou zijn om de bewuste instellingen in het beheer van de provincie te geven. Dat veronderstelt natuurlijk heel wat wijziging van de wetgeving terzake.

DEBATTEN

Het is mijn overtuiging dat - eens het zover zou komen - het provinciebestuur, dichter staande bij de bevolking, dichter bij de vragen omtrent de mogelijkheden tot historisch onderzoek vanuit de eigen regio, dat het streekbestuur meer werk zou maken van goed beheer en ontsluiting. Een vergelijking met Nederland inzake archiefbeheer en -werking is pijnlijk voor ons land.

Enerzijds vragen we de betrokken gedeputeerde naar de visie op de toekomst van het eigen archief. In tweede instantie bepleiten we dat er door de deputatie - eventueel langs de VVP - een stap zou gezet worden opdat er met de federale regering onderhandelingen zouden opstarten om de rijksarchieven over te dragen aan de provincies.

In derde instantie - en dat is ook weer een oudzeer - pleit ik - zoals reeds herhaaldelijk - voor de oprichting van een Provinciaal Cultureel/Heemkundig Archief en Bibliotheek. Ik verwijs terzake graag naar wat op dat stuk al bestaat in de provincies Limburg en West-Vlaanderen. Ik wijs ook naar de wanhopige pogingen die diverse heemkundige organisaties doen om met schamele middelen, op basis van vrijwilligerswerk, een eigen dergelijke bibliotheek en archief in te richten. Dikwijls zijn de werkomstandigheden daar bijzonder treurig. Ik zou terzake heel concreet naar een specifieke Gentse situatie kunnen verwijzen. Men moet er werken in een situatie die vandaag niet meer te verantwoorden valt.

Mijnheer de Voorzitter, ik pleit met nadruk nogmaals voor dit nieuwe initiatief, dat zou moeten starten op basis van bestaande private heemkundige bibliotheken en archieven. Ik bedoel hierbij uiteraard niet de zuilgebonden initiatieven om de eenvoudige reden dat die vandaag uitstekend draaien, zij het dan veelal dankzij veel overheidsgeld. Het is toch wel een heel rare situatie in ons land. We zien dat de overheid faalt in het beheer van zijn eigen archieven en terzelfder tijd zien we dat dezelfde overheid de sterk zuilgebonden privé-archieven ruim subsidieert. In feite gaat het om een schoolvoorbeeld van dat rare Belgische liberalisme. De politieke verantwoordelijken gaan er - gezien de feiten - duidelijk vanuit dat de overheid zich het archiefbeheer niet te veel moet aantrekken. Private instanties nemen de taak van die overheid over en nadien treedt de overheid op als sponsor van het privé-initiatief. Ik herhaal dat die zuilgebonden instellingen uitstekend werken. In Gent is er het AMSAB en het Willemsarchief, in Leuven het KADOC, enzovoort. Daarnaast bestaan er heel wat andere, veel kleinere initiatieven die naar mijn mening aan een herschikking toe zijn, gezien een groeiend gebrek aan vrijwilligersinzet en aan financiële middelen, zeker als men zijn archief wil uitrusten met de moderne technieken. Bovendien berusten vandaag nog heel veel interessante documenten in het bezit van privé-personen of families. De eigenaars of erfgenamen zoeken, als de nood zich stelt, dikwijls tevergeefs naar een archief waar ze in vertrouwen deze documenten kunnen deponeren of ze dumpen gewoonweg de papieren bij afwezigheid van een attractieve oplossing. Door het feit dat men geen passende instelling vindt, gaat er veel verloren. Het is zeker dat er voor zo'n Provinciaal Cultureel/Heemkundig Archief en Bibliotheek een ruim "cliënteel" bestaat. De heemkundige kringen in Oost-Vlaanderen tellen duizenden leden. Mits een goede ontsluiting, een behoorlijke personeelsbezetting met deskundige mensen, mits een rijkdom aan inhoud kan het een zeer levendige bedoening worden.

Mijnheer de Voorzitter, recent verscheen een studie over de verhouding tussen enerzijds de Antwerpse overheid en bevolking en anderzijds de Joodse minderheid tijdens de vooroorlogse jaren. Het is een zeer omvangrijk boek. Ik heb het niet gelezen, maar wel de ruime samenvatting van het boek die in De Standaard der Letteren werd gepubliceerd. De frappante studie bewijst hoe in de jaren '30 in Antwerpen, van hoog tot laag en over de partijgrenzen heen, een sterk en agressief anti-semitisme leefde. Veel sterker dan in andere Belgische steden, heel wat feller dan bijvoorbeeld in Brussel. Dit beeld verklaart ons veel omtrent de actuele toestanden in Antwerpen. Ik weet dat men vanuit het verleden nooit de lijn rechtstreeks kan doortrekken, maar een bepaalde electorale situatie in Antwerpen, die velen moeilijk ligt, heeft blijkbaar - zoals alles - haar historische gronden. Eigenlijk hoort de politiekbewuste gemeenschap de historicus dankbaar te zijn omdat hij de wortels van een hedendaags politiek fenomeen door zijn studie heeft blootgelegd.

Mijnheer de Voorzitter, een archief is heel nuchter beschouwd, inderdaad een verzameling 'oud papier'. Heel wat mensen halen er de neus voor op en vinden het maar niets. Er zijn interessantere activiteiten, die geld opbrengen. Een archief brengt geen geld op, het kost geld. Maar wat met zo'n archief kan gedaan worden, meer bepaald met het historisch onderzoek, is niettemin fenomenaal belangrijk voor de samenleving. Historisch onderzoek kan immers leiden tot meer inzicht in wat zich vandaag ontwikkelt of wat zich in de toekomst zou kunnen voordoen. Dat historisch onderzoek - op basis van een goed beheerd archief - is daarom meteen een bron van historisch bewustzijn, van politiek bewustzijn.

Met andere woorden, wanneer we als provinciebestuur grote aandacht zouden besteden aan het archiefwezen, de uitbouw van het eigen archief, de overdracht van de rijksarchieven (zodat ze eindelijk naar het Nederlandse voorbeeld zouden kunnen functioneren) én de oprichting van een Oost-Vlaams Cultureel/Heemkundg Archief en Bibliotheek, als we die weg zouden volgen, dan leveren we niet enkel een bijdrage tot de verbetering van de kansen op historisch onderzoek maar werken we tegelijk indirect aan een hoger politiek bewustzijn bij onze bevolking. Door zo te handelen zouden we niet alleen schitterend werk leveren voor de democratie maar evenzeer prachtig cultureel werk.

Dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Dank u, Mijnheer de Fractieleider. Het woord is aan u, Collega.

De heer Joris

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Ik zal zonder microfoon spreken. Het schijnt toch dat ik een stem als een klok heb. Ik had nooit gedacht dat ik er mij in de provincieraad van Oost-Vlaanderen zou moeten op beroepen uit Antwerpen afkomstig te zijn. U zult het wel aan mijn uitspraak horen...

De heer voorzitter

Tracht het toch maar te vermijden.

De heer Joris

... Het schijnt dat een Antwerps accent alleen door onthoofding kan genezen worden.
Ik heb tot in 1992, tot na de 'zwarte zondag', lesgegeven in een katholieke meisjesschool in Antwerpen, vlakbij één van de beroemdste Joodse scholen in de stad, de Tachkemonischool. Ik heb daar gezien hoe in de loop der jaren de veiligheidsmaatregelen steeds - en met reden ! - versterkt moesten worden. Hoe men rond de speelplaats een hoge muur bouwde, met boven op die muur een prikkeldraadversperring om te beletten dat men er handgranaten overheen zou gooien. Hoe men betonnen paaltjes voor de poort zette om te beletten dat er bomauto's geparkeerd zouden worden. Hoe daar steeds meer bewaking kwam, zowel van patrouilles van de Antwerpse politie als van mannen in burger met een verdacht knobbeltje onder de oksel van hun vest. Iedereen wist tegen wie de veiligheidsmaatregelen gericht waren. De katholieke meisjes van mijn school wisten het, de leerkrachten wisten het, de Joodse kinderen en hun families die in Tachkemoni naar school gingen wisten het. Die maatregelen waren niet bedoeld om de Joodse kinderen te beschermen tegen Vlaams Blokkers of tegen 'extreem-rechts'. Die maatregelen waren hard nodig om die Joodse school te beschermen tegen islamitische extremisten. Ik heb op 20, nee op 50 meter van mijn school geweten hoe een terrorist 2 handgranaten naar een schoolbus met Joodse leerlingen gooide. Ik heb mijn klas weten daveren bij de ontploffing van de bomauto in de Hoveniersstraat daar vlakbij. De daders waren ook toen geen Vlaams Blokkers en geen "extreem-rechtsen". Als u de geschiedenis van de jaren '30 met een objectief oog bekijkt, in plaats van met een ideologisch oog, dan zult u weten dat het antisemitisme helaas een bijna universeel verschijnsel was, dat in alle geledingen van de maatschappij en in alle landen terug te vinden was. Het is onnozel alleen Antwerpen daar op vast te pinnen, en het is nog onnozeler daar het Vlaams Blok bij te betrekken, dat toen nog helemaal niet bestond. Ik wil er hier op wijzen dat alle historische studies hebben uitgewezen dat van alle bezette landen in België het grootste percentage Joden bij gewone burgers heeft kunnen onderduiken en daardoor de oorlog heeft overleefd. Bij ons weten we al honderden jaren hoe men de wetten van de overheid moet ontduiken, hoe men buitenlandse bezetters kan bedriegen en misleiden.

DEBATTEN

Dankzij die typisch Belgische plantrekkerij heeft van de Belgische Joodse gemeenschap een veel groter deel de mensenjachten van de nazi's overleefd dan in Nederland, waar ze zo trots zijn op hun politieke correctheid en hun antiracisme en hun democratische ingesteldheid en hun mensenrechtenstandpunten. Maar die politiek correcte Nederlanders, die altijd klaarstaan om anderen te beschuldigen van racisme en antisemitisme en schendingen van de mensenrechten, die hebben wel heel stipt de deportatiebevelen van de nazi's uitgevoerd.

Het wordt helemaal nonsensicaal als u wilt insinueren dat het Vlaams Blok de voortzetting zou zijn van het antisemitisme uit de jaren '30. Daar ben ik helemaal niet mee akkoord. Onze partij is rechts en nationalistisch. Wij willen een onafhankelijk Vlaanderen, wij willen de monarchie afschaffen, wij willen een kordaat terugkeerbeleid. Dat is allemaal waar. U zult in onze partij heel veel mensen vinden die tegen de Arabieren of tegen de Islam zijn, maar de Joden zijn onze vijanden niet. En de Joden weten zelf heel goed dat zij van ons niets te vrezen hebben. Toen de dreiging van islamitische terreurdaden het grootst was, durfden vele Joodse ouders hun kinderen niet te voet of met de fiets naar school laten gaan. Ze huurden taxi's om hun kinderen naar school te laten brengen, en van enkele van die taxichauffeurs wisten zij heel goed dat zij Vlaams Blokkers waren. Er zijn in Antwerpen meer Vlaams Blokkers dan migranten, en er leeft de grootste Joodse gemeenschap van heel het land, maar er is nooit één antisemitisch incident geweest. Dat is trouwens niet alleen in Antwerpen zo, maar in heel het land. De enige antisemitische aanslagen die sinds de oorlog in België werden gepleegd - daarbij waren de daders telkens moslims - geen Vlaams Blokkers, geen extreem-rechtsen. De bomaanslagen in Antwerpen, de brandstichtingen in Brussel in de synagoge in de Hoedstraat, de relschoppers die Joden met stenen bekogelden bij de avant-première van Schindler's List... De betogers die onlangs nog in Brussel bij manifestaties "Dood aan de joden !" schreeuwden waren ook geen extreem-rechtsen. Het waren niet onze vrienden. Het waren uw vrienden en beschermelingen: het waren islamitische immigranten. Dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Mag ik u erop wijzen dat ook ten aanzien van de moslimgemeenschap en ten aanzien van moslimmensen het artikel 34.2 van dit reglement geldt en dat het raadslid zijn woorden hoe dan ook, met alle respect voor gelijk welk inhoudelijk debat, moet meten aan het tweede lid van artikel 34. U was net op de rand. U zult het willen lezen. Want met betrekking tot wat de heer Liebaut gezegd heeft en in wat u zegt nopens de inhoudelijke discussie hoe dan ook, herken ik in uw woorden een scherpe aanval op een deel van onze bevolking, namelijk op het moslimdeel van de bevolking dat hier ook woont. Elke persoonlijke aanval, elke belediging enzovoort. U zult het artikel willen lezen. Ik zeg niet dat u het artikel hebt overtreden. Ik zeg dat u het moet lezen. Ik neem ook geen stelling over de inhoud van uw tussenkomst, maar ik waak op de toepassing van het reglement. U zult het willen overdenken en ik ook. Allen moeten het hier doen. Voor het overige heeft de heer Liebaut heel duidelijk de verbinding gelegd, tussen aan de ene kant de historische belangstelling en aan de andere kant de noodzakelijke en wezenlijke democratische waarden en ook dat is een standbepaling van het debat door de voorzitter.

De heer Lootens, namens de heer De Loor

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik heb gedurende de voorbije legislatuur verschillende tussenkomsten gehouden over het PAMZOV. Velen onder u weten dat dit museum mij nauw aan het hart ligt. Ik ga hier niet herhalen wat ik in het verleden reeds gezegd heb met betrekking tot de noodzaak van de bouw van de derde vleugel en de kruistocht die het onteigeningsdossier dat hiermee gepaard gaat, moest ondergaan. Blijkbaar zijn deze tussenkomsten in dovemansoren terechtgekomen.

Ik stel vast dat er vandaag niets wordt begroot voor de bouw van deze derde vleugel. Nochtans deelden de provinciale ambtenaren op de vergadering van de raad van bestuur van 8 juni 2000 mee dat een raming van de bouwkosten reeds was opgemaakt en dat dit bedrag best werd voorzien in de eerstkomende begroting. Misschien zit de afwezigheid met verontschuldiging op deze vergadering van de gedeputeerde en van de directeur van de 9^e directie ervoor iets tussen dat deze informatie eventueel niet op zijn bestemming is geraakt.

Er werd eveneens medegedeeld dat de onteigening eindelijk afgerond werd en dat de opdracht tot storting van de onteigeningsvergoeding op 8 juni laatstleden werd overgemaakt aan de bevoegde diensten.

De bestendige deputatie verklaarde zich reeds akkoord met de bouw van de derde vleugel. Er was dan ook nog wat heen en weer geschrijf tussen de ambtenaren over wie nu precies wat diende te vragen, en aan wie de nodige gelden te voorzien in de begroting. Uiteindelijk is er echter niets voorzien. Ik zie dat voor een aantal domeinen een substantiële verhoging van de middelen mogelijk zijn alsook dat er gelden worden voorzien voor de aankoop van een aantal andere sites of gebouwen. Alleen PAMZOV blijft voorlopig in de kou staan. Hopelijk komt er via de aangekondigde begrotingswijziging toch nog een rechtzetting, zodat de werken, nadat de noodzakelijke opgravingen zijn gebeurd, eindelijk kunnen aanvangen.

Dank u.

De heer Liebaut

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik wil wel antwoorden op wat de collega van het Vlaams Blok daarnet heeft gezegd, maar ik vind dat we dan naast de kern van het debat geraken. De collega mag echter niet de indruk krijgen dat hij me met zijn repliek laat staan 'met de mond vol tanden'. Ik zou hem slechts de raad willen geven eens de cijfers te controleren die een beeld geven van het aantal Joden dat gered werd in Brussel en ze te vergelijken met die van Antwerpen.

Rumoer

Ik wil nu handelen over de door de provincie voorgenomen aankoop van het huis van Anton Van Wilderode in Moerbeke-Waas.

Het was in deze zaal dat deze dichter herhaaldelijk werd gehuldigd en terecht. Die manifestaties getuigden van de belangstelling die het provinciebestuur steeds heeft getoond voor het literaire leven in onze regio. Het is een oude traditie. Er werden prijzen uitgereikt en publicaties uitgegeven. Ik verwijs onder meer naar de zeer interessante reeks 'Oost-Vlaamse Literaire Monografieën' (tot 1996), het 'Oost-Vlaamse Literaire Lexicon' (dat na meer dan een kwarteeuw toch aan een herziene en bijgewerkte heruitgave toe is) en andere. De periodiek toegekende prijzen beteken(d)en een stimulans voor het literaire leven, al lijkt me een verhoging van de bedragen nu wel wenselijk. Het winnen in een onnozel spelprogramma op de televisie levert de winnaar een geldprijs op die veelal beduidend hoger is dan de meeste literaire prijzen.

De geschetste positieve inzet heeft nochtans niet meegebracht dat er in onze steden en gemeenten veel sporen te vinden zijn die verwijzen naar het leven en het werk van onze Oost-Vlaamse auteurs. Wat een enorm verschil met bijvoorbeeld de situatie in Engeland, waar de aandacht en het respect voor de eigen grote literatoren zich alom uiten door het signaleren en bewaren van de materiële overblijfselen die verwijzen naar het leven en het werk van die auteurs.

Bij ons beperkt zich dit duiden tot het gebruiken van auteursnamen als straatnamen. Enkel de VTB-VAB heeft in het verleden grote inspanningen geleverd door het oprichten van monumenten/monumentjes of door het plaatsen van een gedenkplaat aan het geboorte- of sterfhuizen van menig auteur. Typisch is bijvoorbeeld dat het woonhuis van Stijn Streuvels, het beroemde Lijsternest, tot voor enkele jaren werd open gehouden én beheerd door een privé-initiatief. Slechts recent kwam het in overheidshanden.

Hoeveel in onze eigen provincie herinnert 'de burger' aan het leven en het werk van bijvoorbeeld Karel Van de Woestijne, Maurice Maeterlinck of Cyrille Buysse? Hoeveel panden, ooit bewoond door een auteur, zijn er bij ons ontsloten als schrijversmuseum? Er bestaat bij ons blijkbaar geen cultus rond onze grote literatoren.

De voorgenomen aankoop van het huis van de dichter Anton Van Wilderode betekent dus zeker een breuk met een droeve traditie en is dus bijzonder toejuichbaar, mits het huis op termijn op een verantwoorde wijze wordt ontsloten voor het geïnteresseerde publiek.

Het stellen van de daad - de beslissing van een publieke overheid om gemeenschapsgeld te gebruiken om dit pand en zijn omgeving in het openbaar bezit te krijgen - betekent naar mijn mening meteen een hommage aan de dichter zelf én aan het dichterschap in het algemeen.

Al was Van Wilderode wel degelijk bekend in een zeer ruim milieu, zij het veelal om redenen die met zijn eigenlijke dichterschap minder vandoen hadden, toch kan men onmogelijk beweren dat dichters behoren tot onze populairste medemensen. De goegemeente hecht weinig waarde aan dichterschap. Niettemin zijn dichters unieke mensen, omdat ze (soms) op een uitzonderlijke manier kunnen verwoorden wat elk voelt, beseft, ervaart maar meestal niet onder woorden kan brengen. Zij wagen het bovendien om het (haast) onzegbare te verklanken en af en toe lukt dit op een sublieme manier. Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan het gedicht van Stefan Hertmans, dat men kan lezen op de zijgevel van de Vooruit in Gent. Als ik op de terugweg naar huis in de St.-Pietersnieuwstraat voor de zoveelste keer in de file sta, krijg ik af en toe (afhankelijk van mijn positie in de rij) de kans het te lezen. In de file staan levert dan een zalig moment op. Het herinnert aan de schooltijd, de vervlogen zalige en dromerige kindertijd. Eén brok nostalgie. Het siert de stad Gent dat ze op diverse plaatsen gedichten heeft aangebracht. Ze wijzen de voorbijganger op het bestaan van andere dimensies dan die van de grauwe realiteit van een winterse stad.

De derde reden om deze voorgenomen aankoop toe te juichen, is vanzelfsprekend de bewondering voor de dichter zelf. Van Wilderode was een dichter met groot allure. Hij schreef een klassiek-heldere verstaanbare poëzie. Een klassiek dichter in vele betekenissen : naar vorm, naar inhoud, een poëzie schrijvend die van de eeuwigheidswaarden doordrenkt is. Ze is ook sterk volksverbonden, zonder te vervallen in romantische pathos. Hij was ook priester en heeft zijn katholieke overtuiging nooit verborgen. Hij schuwde echter het ijdel gebruik van Gods naam in zijn gedichten en was overtuigd dat men God ook kan beledigen door zijn naam te veel te citeren.

Ik weet wel dat precies deze argumenten - het klassieke karakter van zijn poëzie, zijn katholiciteit en zijn volksverbondenheid - voor sommigen argumenten zijn om hem zonder kennis van zijn werk af te doen als ondermaats en ouderwets. Het zijn trouwens de enggeestige redenen waarom hij bij onze noorderburen als dichter nooit is doorgedrongen. Men wilde hem niet ontdekken, men heeft hem systematisch doodgezwegen.

Zonder twijfel zal een deel van zijn poëzie een blijvend karakter hebben, al besef ik dat dit een boude verklaring is. Zijn betekenis voor Vlaanderen is overigens, naast zijn literaire betekenis, ook in andere opzichten zeer groot (geweest). Daarenboven was er zijn vertaalwerk (van onder meer Vergilius, Horatius), dat al te weinig (officiële) waardering heeft ontvangen. Toch had Van Wilderode niet te klagen over een gebrek aan officiële waardering : de provinciale literatuurprijs in 1943, de interprovinciale prijs voor literatuur in 1956, de staatsprijs in 1980 en vele andere lofprijzingen.

Een volgend argument pro : de aankoop van het huis en de inboedel betekent ook dat de provincie een stap zet in de richting van meer aandacht voor het literair archief. Zoals ik al dikwijls betoogd heb, bestaat er ook wat dat aspect van de archivering betreft een enorme achterstand in Vlaanderen. Een vergelijking met Nederland is terzake faliekant voor ons land. En waar er toch iets gebeurt, zoals in het Archief en Museum van het Vlaams Cultuurleven in Antwerpen, is er te weinig bevoegd personeel, ontbreken de financiële middelen, de ruimte, enzovoort.

Nog steeds zit er veel verborgen, dat dreigt definitief verloren te gaan. Soms ontdekt men nog belangrijke archivalia op de meest onverwachte plaatsen. Ik denk aan het recentelijk terugvinden van een omvangrijk nalatenschap van Richard Minne in bizarre omstandigheden. De vondst bleek achteraf van zeer grote betekenis.

Inzake bewaren, inventariseren, bestuderen en publiceren van literaire nalatenschappen hebben we in Vlaanderen veel goed te maken. U begrijpt, Geachte Collega's, dat mijn betoog opnieuw gaat in de richting van mijn eerder pleidooi voor de oprichting van een Oost-Vlaams Provinciaal Cultureel/Heemkundig Archief en Bibliotheek !

De aankoop kan natuurlijk maar een start zijn. Wil men het huis tot een attractiepunt laten evolueren dan dient veel ondernomen. Vandaar mijn vraag aan de gedeputeerde naar de visie op de latere werking die in én rond deze nieuwe provinciale eigendom zal worden opgezet. Het huis mag geen schrijn worden maar een attractiepunt voor wie belangstelling heeft voor de dichter, de literatuur, het omgevende landschap, de Vlaamse Beweging en dergelijke.

Wat zal er bijvoorbeeld gebeuren met de merkwaardige bibliotheek van de dichter ? Het zou toch niet mogen gebeuren dat ze verspreid geraakt ? Inventarisatie en bestudering, zorgvuldig bewaren en gebruiken voor wetenschappelijk onderzoek moeten de doelstellingen zijn. Het volstaat dus geenszins om het huis te conserveren.

Ook voor de landelijke omgeving, de tuin, het landschap moet er aandacht zijn, moet er bescherming afgedwongen worden. Het specifieke landschap hoort bij het huis zoals het landschap dat men kan bewonderen als men kijkt door het beroemde raam in Streuvels' huis.

In de provinciale politiek moet er een link gelegd worden tussen huis en omgeving. Het landschap heeft een waarde op zich, maar het is bovendien in dit landschap, in die omgeving dat de dichter thuishoorde, zich thuisvoelde en het was dit landschap dat in zijn werk een vast thema werd. Hier bracht hij zijn jeugd door, de zalige kindertijd waarover hij met zoveel warmte en nostalgie heeft geschreven. Heimwee naar de jeugdijaren en treurnis om de vergankelijkheid van alles zijn vaste items in de poëzie van Van Wilderode, in alle grote poëzie trouwens.

Een laatste reden, Mijnheer de Voorzitter, om het voorziene krediet in de begroting en de politieke visie die dit cijfer uit de begroting vertegenwoordigt, te verdedigen, is misschien de belangrijkste. De aankoop houdt immers het signaal in dat men de waarden - een groot, veel gebruikt en veel misbruikt woord - waarvoor Van Wilderode stond, wil respecteren en eren. Eén van die waarden was het Vlaams bewustzijn, al dient onmiddellijk gesteld dat Van Wilderode zich buiten alle partijpolitiek heeft gehouden, ondanks de pogingen door sommigen ondernomen om hem te strikken. Het sierde hem. Hij bleef echter een verwoede flamingant maar met een Europese belangstelling. Ik zie in de voorgenomen aankoop ook een verdediging van de schoonheid en niet alleen de literaire schoonheid. Het werk van de dichter getuigt immers van zijn zorg om de (eeuwige) natuur en het eeuwige landschap, het schone in steden en dorpen, en van zijn treurnis om de verloedering.

Het oeuvre van Van Wilderode is wezenlijk een stuk incarnatie van én een lofzang op de Joods-Christelijke traditie, de Grieks-Romeinse cultuur. Hij was een erudiet en bewogen verdediger en belijder van deze waarden, zonder een uitschakelen van de kritische geest, in wijsheid en sereniteit.

Sommigen beweren vandaag dat al die waarden - Vlaams bewustzijn, Joods-Christelijke traditie, enzovoort - passé zijn. We zouden nu evolueren naar een nieuwe beschavingsfase, waarin die elementen niet meer meetellen. Er is sprake van een cultuurbreuk. Het zou kunnen, veel wijst inderdaad in zulke richting. De toekomst zal uitwijzen of het werkelijk zo'n vaart zal lopen en misschien zullen latere geschiedeniswetenschappers wel kunnen verklaren hoe zoveel stupiditeit mogelijk was en wat zich wezenlijk heeft voorgedaan. Zelf geloof ik niet dat het definitief die richting uitgaat. Ik blijf geloven in de eeuwigheidswaarde van zoveel opgestapelde oneindige rijkdom, gefundeerd in een uniek mengsel van culturele waarden, een eindeloze inspiratiebron. Het opheffen van die tradities zou overigens het opheffen zijn van onze hele Westerse traditie, van onze Westerse beschaving zelf, die wortelt in deze waarden en er haar eigenheid aan ontleent. Wie deze waarden afschrijft, lijken me niet meer dan verkopers van lege dozen. Het zijn weliswaar dozen die oogverblindend verpakt en gestrikt zijn, en alom mateloos aangeprezen. Dit belet echter niet dat ze slechts leegte bieden, oppervlakkige tijdelijkheid, geen nieuwe vaste waarden., en dus in wezen anti-humanistisch.

Met het voorbrengen van 5 argumenten, Mijnheer de Voorzitter, heb ik getracht dit aspect van deze begroting te verdedigen. U zult begrijpen dat ik de deputatie graag feliciteer voor het inschrijven van dit begrotingskrediet.

Dank u.

De heer voorzitter

Enkel bij dit artikel, en beperkt tot dit artikel, ga ik toepassing maken van artikel 8, laatste lid, wat mij het recht heeft om zelf actief aan het debat deel te nemen. Ik ga een korte tussenkomst houden en nodig de eerste ondervoorzitter uit voor te zitten.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, ik wens als gewoon raadslid en beschermd door het reglement, onder voorzitterschap van de eerste ondervoorzitter, ook de deputatie geluk te wensen bij de aankoop van het huis.

Ik weet hoezeer gedeputeerde Van Der Meiren dit artikel zelf genegen zal zijn en ik steun van harte Hilaire Liebaut.

Ik wil aan de linkerkant in de raad iets zeggen over de figuur van Van Wilderode - heel kort maar - vanuit een ander perspectief, een persoonlijk perspectief, maar grotendeels gelijklopend met wat Hilaire Liebaut gezegd heeft.

Van Wilderode is de man die in één van de eerste boeken van Tom Lanoye wordt afgeschilderd onder een specifieke bijnaam die enkel te maken had met zijn gestalte : hij was een belangrijk leraar in het Klein Seminarie in Sint-Niklaas.

Hij heette eigenlijk Cyriel Coupé.

Het was een man waarover Tom Lanoye zegt : "He's not always my cup of tea." Maar het zint mij toch als hij gezegd heeft : "Van Wilderode, dat was nu toch eens een man !".

DEBATTEN

Hij had een bijnaam, net zoals vele leraars in onze tijd. Hij was een man met een ongelooflijk charisma. Hij was de eerste die allerlei soorten mensen deed lezen.

Aan de linkerkant in de raad zeg ik ook dat Herman De Coninck, een groot dichter op zijn beurt, in de cultuurredactie van De Morgen destijds heeft gezegd hoe belangrijk Anton Van Wilderode als dichter is. Ik beperk mijn tussenkomst krachtens het reglement uiteraard slechts tot dit enkele artikel en tot geen ander punt, maar dat de provincieraad wordt voorgesteld om dit artikel goed te stemmen, is wel zeer belangrijk.

Van Wilderode was een gelovig man. De heer Liebaut heeft al gezegd dat hij eigenlijk geen priester-dichter wou zijn. Hij hield niet – net zoals Gezelle eigenlijk in een zekere zin, denk ik - van de combinatie. Hij had iets van een vrijdenker. Hij was zeker een vrije denker in zijn ongelooflijke liefde voor de klassieke cultuur. Vergeet niet dat hij naast de Hellenistische traditie, de Griekse traditie een ongelooflijke en schitterende belangstelling had voor Vergilius, Oratius, enz...

Hij heeft trouwens belangrijk vertaalwerk gedaan in schitterende werken die ook een eeuwigheidswaarde hebben en waarover de heer Liebaut heeft gesproken.

Ik heb hem leren kennen toen ik als een jonge man, een kind nog, een atheneumstudent, voor de allereerste keer naar een voordracht ging in Mijlbeke in Aalst, op de rechteroever van de Dender. Er was toen nog geen televisie. Cyriel Coupé, Anton Van Wilderode kwam spreken over humor in de Nederlandse letterkunde. Ik herinner mij die avond nog en, Mijnheer de Gedeputeerde, het was gewoon schitterend.

Ik herinner me dat hij een vers van Jacques Perk op een andere manier formuleerde, uit Iris, u weet wel : "Ik ben geboren uit zonnegloren en een zucht van de ziedende zee."

Met zijn lijzige stem zei Van Wilderode : "Ik ben geboren in Appeldoorn en mijn zuster in Zierikzee..."

Dat was ongelooflijk, die prachtige vergelijking die hij maakte tussen poëzie en humor.

Al deze redenen nopen er mij toe om heel even - ik heb dat in de vorige legislatuur maar een paar maal gedaan en ik zal het bij leven en welzijn ook maar een paar maal doen in deze legislatuur - als provincieraadslid het woord te nemen.

Ik was toch wel zeer blij met dit voorstel. En ik sta daarin naast Herman De Coninck, naast Tom Lanoye en naast De Café des arts van De Morgen, hoezeer ik ook soms kritisch ben daartegenover.

Van Wilderode was een gelovig man die ook een zeer vrije man was en vooral een man met een enorme cultuur.

Ik denk dat het zeer goed is dat de deputatie dat voorstel heeft gedaan.

Ik weet dat deze steun niet nodig is, maar ik wil het toch eens zeggen. De grote dichters zijn de eigendom van ons allen, van de hele wereld eigenlijk, en ik steun ook van harte de gedachte van fractieleider Liebaut als hij zegt : "Er zouden meer punten van hem naar hier moeten komen."

Die tijd is zeker niet voorbij. De oude stenen moeten blijven spreken. Daarom is de aankoop van het huis zo belangrijk en feliciteer ik, als collega provincieraadslid, zeer hartelijk de gedeputeerde.

Aan degenen uit het Waasland die hier zijn wil ik de verzen in herinnering brengen die hij over de streek heeft geschreven, toen hij het had over de gebroeders Van Raemdonck : "In het land van de Schelde waren zij kind, de gebroeders Van Raemdonck, het land van de wind waar iedere reis aan het water begint."

Zelfs voor de meest mathematische, de meest structurele, de meest boekhoudkundige, de meest politieke leden van deze raad zijn de woorden van de heer Liebaut zeer belangrijk : poëzie is eeuwig en is ook troostend.

Mijnheer de Gedeputeerde, verontschuldig mij, maar ik kon aan de verleiding niet weerstaan. Het was – zie artikel 71 van het strafwetboek - een onweerstaanbare kracht die er mij toe bracht om de fractieleider van de CVP te steunen.

En inderdaad, in deze zaal heeft de lijzige stem van Van Wilderode nog geklonken. Dat had hij met Louis Paul Boon gemeen, maar het was ongeveer het enige.

Dank u.

Applaus

De heer Lockefeet

Mijnheer de Voorzitter,

Als u zich tweemaal tot de linkerkant richt, richt u zich ook tot onze fractie. Ik moet er nog wel een beetje aan wennen. Maar ik wou ook iets zeggen over Van Wilderode...

De heer voorzitter

Dan moet ik het reglement verder toepassen en mag ik niet meer zetelen als voorzitter bij dit artikel. Ik heb mijn kleur daarin bekend. Dus mag u verder spreken, maar de ondervoorzitter neemt opnieuw het voorzitterschap over.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Anton Van Wilderode heb ik 15 jaar gekend als collega in het Klein Seminarie. Daarna heb ik nog de eer en het genoegen gehad hem 12 jaar te kennen als goede vriend.

Hij was een goed mens.

Toen dat verscheen hier, in dit kleine bundeltje, dacht ik dat dit voor de provincie wel een schot in de roos is.

Wat hier niet werd gezegd – misschien heeft Hilaire Liebaut het met opzet verzwegen, of misschien weet hij het niet – is dat de bibliotheek van Anton Van Wilderode van een onschatbare waarde is.

Urenlang heb ik met hem voor de open haard gezeten, een dikke sigaar rokend, want hij rookte zeer graag sigaren. Hij heeft mij die werken laten zien en ik denk zelfs dat er een inventaris van bestaat.

Ik ben uiteraard ook heel blij dat de provincie dit initiatief genomen heeft.

En als de voorzitter daarjuist Tom Lanoye aanhaalde, zeg ik erbij dat hij een oud-leerling van mij is. Zij hebben samen inderdaad een sterke emotionele en dichterlijke binding.

Dus, Mijnheer de Gedeputeerde, ik deel hier weer eens een groene label uit, waarvoor proficiat.

Dank u.

Applaus²

De heer Lootens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De SP-fractie steunt dit voorstel natuurlijk ten gronde. Het kan ook niet anders.

Het provincieraadslid Piet Van Eeckhaut heeft niet tot de linkerzijde gesproken. Hij heeft tot heel de raad gesproken en die heeft dat ook betuigd achteraf. Dit wou ik er nog even aan toevoegen.

Dank u.

De heer Beke

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ook de VLD-fractie steunt dit voorstel ten volle.

Dank u.

De heer Joris

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik ben een paar keer giftig uit de hoek gekomen, de laatste dagen. Dit keer ga ik dat niet doen.

Ik ga mijn aangename verbazing uitspreken over dit zeer goede initiatief.

Zo scherp ik daarnet op mijnheer Liebaut heb ingehakt toen ik niet met hem akkoord was, zo wens ik hem nu, als mens en als collega raadslid, te zeggen dat zijn verdediging van Anton Van Wilderode, zowel vanuit Vlaams als vanuit menselijk als vanuit cultureel literair poëtisch oogpunt, mij recht naar het hart ging.

DEBATTEN

Ik hoop dat ik hem daarmee niet compromitteer, dat ik hem daarmee niet in moeilijkheden breng, maar zoals men op sommige vlakken verandert van mening en kan verschillen - en sommige aanvallen zijn zeer onterecht, vind ik - zeg ik nu volkomen gemeend, zonder komedie te spelen, zonder de mouw te vegen - en ik denk dat mijnheer Liebaut van mij niet verwacht dat ik mouw veeg - dat het een tussenkomst was die ons als Vlamingen recht naar het hart ging. Ik denk dat ik dat mag zeggen in naam van iedereen.

Dank u.

De heer Van Hove

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ons land telt en financiert momenteel zes erkende erediensten : de rooms-katholieke, de protestantse, de orthodoxe, de joodse, de anglicaanse en de islamitische. Daarnaast wordt ook de georganiseerde vrijzinnigheid gesubsidieerd.

De federale overheid betaalt daarvoor naar schatting 11 000 000 000 BEF. Daarvan gaat ongeveer 4 200 000 000 BEF naar de lonen van de bedienaars van de erediensten.

Naast de loonkosten - die 4 200 000 000 BEF - draagt de federale overheid ook de pensioenlasten van het religieus personeel ten bedrage van 1 200 000 000 BEF. De overheid keert ook nog de subsidies uit voor de islamitische eredienst en voor de vrijzinnigheid.

De twee samen voor ongeveer 333 000 000 BEF.

Van het totale loonbudget slurpt de katholieke kerk alleen ongeveer 95 % op. Immers, enkel bij de katholieke kerk wordt het loon van de priester op basis van het bevolkingscijfer bepaald, terwijl dit bij de andere erediensten in verhouding staat tot het aantal leden.

Een onderzoek van het CRISP - Le Centre de Recherche et d'Information Socio-politique - wijst echter uit dat deze bevooroordeelde positie van de katholieke kerk niet meer strookt met de sociologische realiteit.

Men stelt immers vast, en alle statistieken bewijzen het, dat het kerkbezoek verder blijft dalen.

Naast de staatsuitgave van 11 000 000 000 BEF betalen de provincies, wat ons dus direct aanbelangt, en de gemeenten op hun beurt ongeveer 4 000 000 000 BEF aan deze instellingen.

Provincies en gemeenten draaien namelijk vooral op voor de tekorten van de kerkfabrieken en voor de administratieve organisatie.

Terzelfder tijd moet de overheid naar schatting 2 300 000 000 BEF derven aan onroerende voorheffing omdat de religieuze gebouwen vrijgesteld zijn van deze heffing.

Al deze cijfers, gebaseerd op een studie van het Franstalig onderzoekcentrum CRISP zijn vooralsnog een voorzichtige raming omdat de verscheidenheid van de uitgavenposten en een ondoorzichtige financiering de berekening bijzonder moeilijk maken.

Een aantal uitgaven werden in deze studie zelfs niet in rekening genomen, zoals de sociale zekerheidsbijdrage van de katholieke clerus, opleiding van de onderwijzers in religieuze vakken, de kosten voor radio en televisie-uitzendingen van de erediensten, en andere.

Vandaar dat de meerderheidspartijen in het parlement ervan overtuigd zijn dat een herziening van de financieringsregeling zich opdringt.

Een bepaalde denkpiste suggereert bijvoorbeeld het invoeren van een cultusbelasting, zoals die in een aantal ons omringende landen reeds wordt toegepast. De belastingbetaler kiest naar welke erkende cultus een deel van zijn belastinggeld gaat.

Vandaar mijn vraag in dit halfroond : moet de overheid integraal blijven instaan voor de financiering van de erkende erediensten ? Moet men niet voorzien in de mogelijkheid om ieder persoon de vrije keuze te laten ?

De provincies blijven voor het betalen van een bijdrage aan de erediensten afhankelijk van de federale wetgeving uiteraard.

Vele uitgaven, zoniet de meesten, zijn verplichte uitgaven, decretaal vastgelegd en waaraan wij ons niet kunnen onttrekken.

In de voorliggende begroting zien wij dan ook een aantal uitgaven die steunen op wetten die gestemd werden omstreeks 30 december 1809 en 4 maart 1870.

Dit is eigenlijk, zoals u allen kan vaststellen, al een beetje uit de tijd natuurlijk.

Ondertussen is er echter heel wat gewijzigd in onze cultuurbeleving ten aanzien van het geloof. En dit is niet altijd positief voor enkele religies.

Er gaan stemmen op om het Te Deum af te schaffen, het kerkbezoek loopt alsmaar verder achteruit en in Europa gaan er stemmen op om het Vaticaan niet meer te betrekken bij bepaalde onderhandelingen, maar ondertussen blijven de dotaties ongewijzigd of stijgen zij.

Uiteraard kunnen wij voor wat betreft een aantal verplichte uitgaven die worden opgelegd aan de provincies niet achteruit. En willen wij zelfs niet achteruit.

Ieder van ons weet en beseft dat ons Oost-Vlaams kerkelijk patrimonium moet beschermd blijven. De waarde van sommige historische gebouwen, los van de bestemming van het gebouw, kan ons niet onberoerd laten en verdient het om goed onderhouden te worden. Men laat zijn cultuur-historisch erfgoed nu eenmaal niet verloederen omdat het een religieuze bestemming heeft.

Ik verwijs daarvoor naar de grote herstellingswerken aan het bisschoppelijk paleis en aan de Sint-Baafskathedraal. Deze zijn terecht, ook al komt er soms kritiek uit bepaalde hoeken over de forse bedragen die er aan besteed worden.

Met de subsidiëring van de erediensten op zich heb ik, samen met andere vrijzinnigen, echter heel wat meer problemen.

Daar is duidelijk sprake van enige discrepantie tussen de diverse religies.

Iedereen erkent dat wij daar eigenlijk zonder enige vorm van overheidscontrole geld uitgeven zonder dat wij daarmee ook maar een brede meerderheid van de bevolking bereiken.

Gelovigen en niet-gelovigen betalen, zonder onderscheid voor het in stand houden van bepaalde instellingen. Ook al zint het u niet, als burger heeft men daar geen verweer tegen.

Maar vooral merken wij dat de dotaties aan de vrijzinnige verenigingen reeds enkele jaren ongewijzigd zijn gebleven. Deze verenigingen dienen nochtans hun werkingsverslagen en ledenaantallen door te sturen terwijl dit voor de kerken niet hoeft.

Deze tegenstelling in behandeling roept uiteraard vragen op.

Ik verwijs daarvoor onder andere naar de werking van de vrijzinnige centra in Oudenaarde, Ronse en Gent en de provinciale diensten voor morele dienstverlening die, naar mijn oordeel althans, een betere behandeling verdienen en ik vraag hierbij dat men bij een volgende begrotingswijziging voldoende rekening zou houden met de opmerkingen over die instellingen op zich.

Ik probeer met deze tussenkomst de hervorming van de financiering van de erkende erediensten onder de aandacht te brengen en terzelfder tijd vraag ik een breed debat mogelijkerwijze gestuurd vanuit de provincies en eventueel ondersteund door de gemeenten, over de inning en de besteding van deze belastinggelden.

Niemand kan het mij kwalijk nemen als ik stel dat Oost-Vlaanderen het recht moeten krijgen om onafhankelijk te beslissen waaraan haar belastinggelden worden besteed.

Dank u.

De heer Joris

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zou er kort toch willen op wijzen dat alle argumenten van mijn geachte collega aan de overzijde, letterlijk en figuurlijk, correct zijn en dat er heel veel te zeggen is voor een evenredige behandeling van de verschillende religies en de vrijzinnige verenigingen op basis van ledenaantallen.

Er bestaat specifiek voor de Belgische situatie een historische context - een contentieus, zoals we in onze relaties met Kongo/Zaire altijd zegden - die nog dateert uit de tijd dat wij door de Fransen bezet waren.

Er werd toen een groot deel van de kerkelijke bezittingen in beslag genomen, welke nooit zijn teruggegeven, in ruil voor een blijvende regeling wat betreft de vergoeding van de bedienaars van erediensten.

Het is door die historische context dat de katholieke kerk ogenschijnlijk een onevenredig voordeel heeft.

Als we met een schone lei willen beginnen, moeten we eens terug naar die kerkelijke bezittingen gaan kijken en ook zien in wiens handen die nu zijn geraakt en hoe die gerestitueerd zouden kunnen worden.

Alle voorgaande initiatieven zijn in die zin op dat onoplosbare probleem stukgelopen en ik beseft ook dat die situatie niet nog eens 1 000 jaar kan duren. Maar het debat is een beetje eenzijdig als we dat typisch Belgisch historisch element, eruit weglaten.

Dank u.

DEBATTEN

De heer voorzitter

Zijn er nog directe tussenkomsten en mag ik ook vragen wat de gedeputeerde wenst ? Ons lot ligt in zijn handen.

Ofwel antwoordt hij nu, ofwel morgen om 17 00 uur. Maar die keuze ligt, vind ik, helemaal bij de gedeputeerde.

Ik weet dat hij onmiddellijk kan antwoorden, dat hij klaar en voorbereid is. Aan de andere kant is de raad reeds drie uur in vergadering. Ik laat het van de gedeputeerde afhangen.

Ik weet dat u brandt van verlangen, Mijnheer de Gedeputeerde, om te antwoorden, maar zouden we het niet beter verschuiven naar morgen ? Ik zie in de raad allerlei tekens die wijzen naar morgen.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik wil nu antwoorden, uiteraard. Ik heb met zeer veel aandacht geluisterd en her en der wat notities genomen, dus het zou voor mij wel het meest boeiend zijn om nu te antwoorden. Maar vraag mij dan niet om op drie uur interpellaties op een halfuur te antwoorden.

De heer voorzitter

Willen we dat dan morgen doen ? Wij zijn tamelijk goed op schema, denk ik. We hebben nog een zitting morgen, ook maandag en dinsdag en desnoods kan er woensdagmorgen nog wel even gedebatteerd worden. We hebben nog een 25-tal tussenkomsten af te werken.

Mijnheer de Gedeputeerde, als ik het goed gehoord heb, neigt u ook eerder om morgen te antwoorden. Is het zo ? Ja ?

Dan gaan we trachten om morgen om 17 00 uur stipt bijeen te komen om te luisteren naar gedeputeerde Van Der Meiren. Daarna trachten we nog een belangrijk stuk van Toerisme, Recreatie en Sport af te handelen. Maar de gedeputeerde moet tijd hebben om zijn antwoord te geven. Er zijn maar een paar tussenkomsten in verband met Economie en dan hebben we nog het landbouwdebat dat we misschien dinsdag kunnen afhandelen.

Kan de raad instemmen met deze werkwijze ?

De heer gedeputeerde Vercamer

Ik kan dinsdag het landbouwdebat afwerken, Mijnheer de Voorzitter.

De heer voorzitter

Het zou ons in ieder geval geruststellen.

Woensdag in de slotzitting zullen er nog wat algemene bemerkingen of verklaringen van stemming zijn, of afzonderlijke stemmings, want ik hoorde daarstraks dat al minstens één fractie vraagt om een bepaald artikel niet te stemmen.

Zo verbleven dan ? Zo verbleven.

Het bureau zal morgen na afloop van de vergadering, dus rond 19 00 uur, zeer kort samenkomen omdat we maandag een beraadslaging moeten houden over een bijzonder punt, namelijk het dossier eretitels. Gezien de ijdelheid van de mens, zijnde wat hij is, is dat een belangrijk dossier.

EINDE VAN DE ZITTING